

DIARI DE SESSIONS DEL **PLE** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DL. PM. 770-1987

Fq.Con.núm. 33/27

IX legislatura

Any 2016

Núm. 22

Presidència de la Molt Honorable Sra. María Consuelo Huertas i Calatayud

Sessió extraordinària celebrada dia 26 de gener de 2016

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

Declaració institucional del Parlament de les Illes Balears contra la violència de gènere.	1142
0. Jurament o promesa del nou diputat/da.	1142
I. Debat i votació del dictamen de la Comissió de Cultura, Educació i Esports de la Proposició de llei RGE núm. 4821/15, presentada pel Grup Parlamentari El Pi PROPOSTA PER LES ILLES BALEARS, de modificació de la Llei 3/1986, de 29 d'abril, de normalització lingüística.	1142
II. Debat de presa en consideració de la Proposició de llei RGE núm. 10274/15, presentada pels Grups Parlamentaris Socialista, Podem Illes Balears, MÉS per Mallorca, MÉS per Menorca i Mixt, Gent per Formentera, de modificació de la Llei 3/2007, de 27 de març, de la funció pública de la CAIB amb mesures de recuperació i foment de l'ús del català en l'àmbit de la funció pública.	1158

LA SRA. PRESIDENTA:

Bon dia, abans de començar el plenari farem un minut de silenci per les dones assassinades aquests darrers dies.

(Minut de silenci)

(Aplaudiments)

Declaració institucional del Parlament de les Illes Balears contra la violència de gènere.

Continuam amb una declaració institucional que han fet arribar els grups parlamentaris i que a continuació llegirà la secretària primera, i procedirem a la seva aprovació, si pertoca.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA (Joana Aina Campomar i Orell):

“Declaració institucional.

Davant l’assassinat d’una dona en mans de la seva parella a Calvià el passat dissabte, el Parlament de les Illes Balears condemna totes les forces de violència masclista que pateixen les dones i insta totes les institucions a assumir que no només les dones, sinó també els homes, tenim un problema com a societat que no se soluciona només amb declaracions de rebuig.

Les dones no moren, les maten. Cada dona morta per la seva parella o exparella és un fracàs de les nostres institucions i de la nostra societat. Aquí falla una societat que no és capaç de protegir les dones, falta més educació en la igualtat, més recursos i personal per atendre les dones als serveis socials, més mitjans perquè la policia faci complir les ordres d’allunyament i menys justificacions a l’assassinat d’una altra dona. I ja en van 6 enguany, 57 l’any passat, 679 dones assassinades en deu anys.

El rebuig institucional d’aquest parlament no servirà de res si no parteix del convenciment que només amb la igualtat, més prevenció, més educació i sobretot amb més respecte cap a les dones serà possible acabar amb totes les violències i actituds masclistes que troben les dones i les nines cada dia a cada moment de les seves vides, a cada lloc per on passen, a l’escola, a la família, al carrer, a la feina, a la televisió, a internet i a totes les manifestacions culturals que menyspreen la dona de forma implícita o explícita. Només el rebuig social al masclisme acabarà amb la violència masclista.

Correspon a les institucions al costat dels col·lectius feministes, de drets humans i de tothom que hi treballa dir obstinadament prou a les violències masclistes, condemnar cada mort i vetllar no només per totes aquelles dones mortes i els seus fills i filles, sinó també perquè no es torni a repetir ni una víctima més a la nostra comunitat ni a l’Estat. Cada dona assassinada té un nom, dissabte varen matar Lisa Jane a Calvià, tenia 49 anys.

El Parlament de les Illes Balears insta totes les institucions i tota la societat balear a dir prou a les violències masclistes i a posar tots els mitjans i recursos necessaris per acabar amb aquesta xacra social que és no només la violència masclista,

sinó també tot el masclisme que acaba matant les dones i deixant orfes els seus fills i filles, tot el masclisme que impregna una societat que no és capaç de protegir les seves dones.

Ni una més ha de morir, tots en som responsables.”

LA SRA. PRESIDENTA:

La podem aprovar per assentiment? Queda aprovada per assentiment.

0. Jurament o promesa del nou diputat/da.

Abans de començar el debat procedeix que la nova diputada Sra. Maria Tania Marí i Marí presti la promesa o el jurament d’acatar la Constitució i l’Estatut d’Autonomia de les Illes Balears, atesa la renúncia al càrrec del Sr. José Vicente Marí i Bosó d’acord amb l’establert a l’article 8.1.3r del Reglament de la cambra.

Passam al jurament o a la promesa de la nova diputada.

Hble. Senyora, jurau o prometeu per la vostra consciència i pel vostre honor...

(Remor de veus)

Hble. Senyora, jurau o prometeu per la vostra consciència i pel vostre honor de complir fidelment les obligacions del càrrec de diputada del Parlament de les Illes Balears, amb lleialtat al rei i de guardar i fer guardar la Constitució, com a norma fonamental de l’Estat, així com l’Estatut d’Autonomia de les Illes Balears?

LA SRA. MARÍ I MARÍ:

Sí, promet.

LA SRA. PRESIDENTA:

Pot ocupar el seu escó.

(Aplaudiments)

I. Debat i votació del dictamen de la Comissió de Cultura, Educació i Esports de la Proposició de llei RGE núm. 4821/15, presentada pel Grup Parlamentari El Pi PROPOSTA PER LES ILLES BALEARS, de modificació de la Llei 3/1986, de 29 d’abril, de normalització lingüística.

Passam al primer punt de l’ordre del dia d’avui que consisteix en el debat i la votació del dictamen de la Comissió de Cultura, Educació i Esports de la Proposició de llei RGE núm. 4821/15, del Grup Parlamentari El Pi PROPOSTA PER LES ILLES BALEARS, de modificació de la Llei 3/1986, de 29 d’abril, de normalització lingüística a les Illes Balears.

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Popular RGE núm. 10281/15 i 10282/15, té la paraula l’Hble. Sr. Juan Manuel Lafuente, per un temps de quinze minuts.

EL SR. LAFUENTE I MIR:

Gràcies, Sra. Presidenta. Bon dia, senyores i senyors diputats, bon dia a tothom, tal com vàrem dir a la presa en consideració de la iniciativa legislativa promoguda per El Pi el Grup Popular va anunciar que presentaria esmenes al text i que ho faria amb un ànim positiu, amb una intenció de millora del text i amb una vocació de consens, i així ho hem fet.

Les nostres propostes, que crec que és important que es puguin explicar avui, són les següents: respecte de l'article 1, apartat 2 de la llei, en el qual es descriuen els objectius d'aquesta, proposam d'afegir una sèrie d'apartats, que trobam que són importants; primer un apartat que reguli que hi ha garantia de l'exercici efectiu del dret d'opció lingüística de cada ciutadà sense que en cap cas no es pugui entendre l'existència d'una primacia d'una llengua oficial sobre l'altra; un altre apartat, que es faci efectiu el dret de les persones a no patir cap discriminació per raons lingüístiques; i un darrer apartat, que es promoguin l'estudi, la protecció i l'ús de les modalitats insulars del català de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera; és a dir, afegim a l'article 1, apartat 2 principis fonamentals en els quals s'ha basat ja la jurisprudència del Tribunal Constitucional en matèria de drets lingüístics i que són aplicables a la defensa de totes les persones, amb independència de la llengua en què s'expressin.

Introduïm també un apartat a la llei de l'estudi, la protecció i l'ús de les modalitats insulars, adaptat al text previst a l'article 35 de l'Estatut d'Autonomia de 2007, posterior a la Llei de normalització lingüística, incidint en la matèria de l'ús de les modalitats ja que són precisament expressions o modismes propis els que realment en aquest moment es troben en risc o en perill de desaparició.

També a l'article 14 apartat 1, respecte dels topònims, proposam una fórmula on tractam d'establir un principi general que és que aquest sigui oficialment sempre en català i deixar una possibilitat, una possibilitat d'excepció, en cas que hi hagi un ampli consens municipal per a la seva denominació bilingüe, respectant així el principi constitucional d'autonomia municipal. La proposta és que els topònims de les Illes Balears tinguin com a forma oficial la catalana i per motius històrics o d'arrelament social els ajuntaments, de forma motivada, podran acordar que sigui oficial la denominació catalana i la castellana en cadascun dels idiomes oficials respectivament. Per als canvis d'aquesta denominació dels topònims municipals serà necessari el vot favorable de dos terços del Ple municipal.

Desgraciadament en aquest article, en l'article 14 apartat 2, el que ha sortit de la comissió suposa una passa enrere en les competències del consell insular ja que imposa que sigui el Govern balear el competent en matèria dels canvis de denominació, quan per la Llei 8/93 es va transferir aquesta competència als consells insulars. He parlat amb el portaveu d'El Pi i estarien conformes a corregir aquesta errada perquè si s'aprova el que ha sortit de la comissió tornam enrere, llevam competències als consells insulars en aquesta matèria. Crec que aquesta obsessió per tornar al passat que tenen alguns seria contrària, precisament, a la descentralització d'aquesta comunitat autònoma.

Respecte de l'article 34, que tracta de l'accés a la funció pública, proposam, on es diu que es fa una referència expressa al coneixement de la llengua catalana, afegir "... en proporció a la funció i al lloc de feina a exercir i respectant els principis d'igualtat, mèrit i capacitat". Així, hi afegim un principi bastant raonable i que ha estat també reconegut per la jurisprudència del Tribunal Constitucional que és la proporcionalitat, la proporcionalitat al coneixement de la llengua catalana en funció del lloc de feina que hagi d'ocupar la persona. Aquest principi crec que és bastant raonable.

Per tant -insistim-, crec, pensam des del Grup Popular, que els principis, les iniciatives o les esmenes que presentam milloren considerablement el text. En definitiva, les nostres propostes s'han guiat a intentar proposar un marc on es pugui sentir còmode pràcticament tothom, que governi qui governi amb aquestes esmenes pugui fer les seves polítiques en matèria lingüística amb un consens important, això sí, dins el marc estatutari i dins el marc constitucional. Aquest ha estat l'ànim de les nostres propostes, la defensa de la llengua pròpia, que també és una llengua espanyola, que està emparada per la Constitució i que és plenament compatible amb la defensa de la llengua comuna de totes les comunitats autònomes i no les entenem com a llengües enfrontades sinó com a llengües complementàries que conviuen en llibertat, en respecte, en tolerància i que suposen una major riquesa cultural per a la nostra comunitat.

Defensem que és especialment important l'estudi, la protecció, la difusió dels modismes, de les expressions, de les paraules que formen part de les modalitats insulars del català propi d'aquestes illes i que realment en molts de casos es perden i que formen part de la nostra història, de la nostra cultura. Per això, no és cap atac a la unitat de la llengua sinó que forma part, precisament, de la riquesa de la llengua catalana i de la riquesa de la cultura espanyola.

Discrepam de qui vulgui imposar una llengua en contra d'una altra, de qui utilitzi la llengua per a l'enfrontament, de qui faci de la llengua una arma política per defensar projectes independentistes o qui empri la llengua per imposar coercitivament els seus projectes excloents.

Desgraciadament observam en ponència i en comissió la nul·la voluntat d'arribar a acords, ni tan sols de parlar, de negociar, de crear un mínim consens, més aviat el contrari, tot intent de negociació ha estat contestat o amb el silenci o amb "això vosaltres ho vàreu baratar la norma amb majoria absoluta, nosaltres ara la llevam". Pensam que amb açò no arribam, precisament, a cap banda.

A l'exposició de motius d'aquesta proposta de llei s'argumenta, de forma crec que encertada, que en una matèria tan sensible qualsevol modificació s'ha de fer d'una manera equilibrada, serena i consensuada i trobam -açò diu l'exposició de motius que ara debatem-, i trobam que precisament ara i d'aquesta manera no es donen aquestes circumstàncies.

Equilibrada, es nega el fet que la Llei de normalització lingüística pugui incorporar principis bàsics dels drets lingüístics de tots, com són els de (...), el de no primacia d'una

llengua sobre l'altra, el de dret de no-discriminació, per tant, l'equilibri no és dóna.

De forma serena, es tramita en un ple extraordinari amb tan poca serenitat que es tornen les transferències fetes als consells insulars en matèria de règim local de la Llei 8/93 i se'ns diu que aquesta matèria tan sensible s'ha de tractar de forma serena, però es fa en aquest ple extraordinari. Mentrestant en aquesta comunitat es modifiquen lleis tan importants que afecten qüestions com el turisme, l'agricultura, l'ordenació del territori amb un decret llei que sí incideixen directament en temes que preocupen als ciutadans, en l'ocupació i en l'activitat econòmica, se sol·licita la compareixença urgent de la presidenta del Govern per tractar aquestes qüestions fonamentals i açò no és urgent, sí és urgent derogar allò que va aprovar l'anterior mandat en matèria de llengua. Per tant, ni serenitat ni seriositat, cap de les dues condicions.

I consensuada, també es diu en l'exposició de motius. Hi ha una cosa que queda demostrada avui i és que per part dels partits que donen suport al Govern no hi ha la més mínima intenció de consensuar res amb el principal partit de l'oposició, amb la formació política que representa més ciutadans en aquesta cambra.

Avui es torna a demostrar la gran mentida, la gran mentida del discurs d'investidura de la Sra. Presidenta del Govern, ella va afirmar que el gir a l'esquerra es fonamentava en el diàleg i en el consens, va dir, "el diàleg i el consens seran la tònica", va afirmar textualment la Sra. Armengol en el seu discurs d'investidura. El diàleg i el consens es practiquen, no s'afirmen sense practicar-ho i sí, afirmar-los sense practicar-los és enganyar, i avui queda en evidència aquest engany.

El Grup Popular ha actuat amb responsabilitat, ha fet un esforç de presentar esmenes moderades, equilibrades i cercant el consens, han estat rebutjades sense el més mínim intent de debat i de transacció per part del Govern, no sabem per què, perquè no volen o perquè no els deixen, una de les dues qüestions.

La definició del català com a llengua pròpia de les Illes Balears i, per tant, com a llengua espanyola, no pot suposar cap desequilibri en el règim constitucional de la cooficialitat de les dues llengües en perjudici del català. I amb l'expressió de llengua pròpia ens referim al fet que el català és pròpia d'aquestes illes, és peculiar i és privatiu d'aquesta comunitat autònoma en contrast amb el castellà, però és llengua compartida el castellà amb totes les comunitats autònomes.

Per tant, no es pot deduir que únicament el català sigui la llengua d'ús normal i preferent dels poders públics, fins i tot del poder públic autonòmic, ja que estaria en contra de les característiques constitucionals que defineixen la cooficialitat lingüística, i açò és textualment el que diu el Tribunal Constitucional, ho dic perquè hi ha qualque interpretació que he sentit de la modificació que va en contra precisament d'aquest principi.

Per aquest motiu, i tal com va defensar reiteradament el Tribunal Constitucional, s'ha d'entendre aquesta llei i s'ha d'interpretar defensant el concepte de normalitat i no el

concepte de preferència, el concepte de normalitat i no l'ús imperatiu d'una llengua sobre l'altra.

Respecte de les esmenes presentades per altres grups, respecte de les esmenes del Grup Mixt, que introdueix l'esment a la llengua castellana, consideram que és una reiteració tenint en compte el marc constitucional, i a nosaltres en si no ens molesta aquesta esmena, però pensam que sí que afegeix greus dificultats per arribar a un consens o un acord en aquesta norma, i per tant, si interpretam, com hem d'interpretar tots i com estam obligats a la interpretació d'acord amb les sentències del Tribunal Constitucional, trobam que no afegeixen absolutament res a aquesta qüestió.

Respecte de les esmenes que també s'han presentat per part del PSOE i Podem, MÉS i Gent per Formentera, l'esmena que semblava més raonable es va fer retirar en comissió, que era que qualsevol persona, quan es dirigia a l'administració pública -era l'article 8.2 de la llei- per demanar un certificat, se li contestava el certificat en la mateixa llengua en què s'havia dirigit; aquesta la van retirar. I mantenem l'esmena a la disposició addicional única, l'article 43 de la Llei de règim jurídic de l'Administració de la comunitat autònoma, en la qual entenem que seria més correcte, on diu "ha d'emprar", "s'emprarà normalment", perquè s'està emprant precisament un verb imperatiu que indueix precisament a la discussió constitucional.

Ara, a partir d'ara, supòs que escoltarem durant més d'una hora els portaveus que donen suport al Govern, i crec que als ciutadans d'aquestes illes i a nosaltres com a grup parlamentari ens agradaria escoltar raons, arguments, motius, pels quals no s'accepten les nostres esmenes, però molt em tem que en lloc d'escoltar raons, motius, escoltarem la desqualificació del PP perquè va baratar la Llei de normalització lingüística perquè el català no fos sempre obligatòriament un requisit per a l'accés a la funció pública, modificació adoptada per majoria d'aquesta cambra, igual que ho serà ara, exactament igual que ho serà ara, i declarada ajustada a la Constitució en sentència 165/2013, de 26 de setembre. Vull recordar que en el debat precisament el que es deia és que seria inconstitucional aquella modificació, i si no agafin el *Llibre de Sessions* i s'adonaran de les acusacions d'inconstitucionalitat que van dir en aquell moment. Per tant també escoltarem els que s'autoproclamen únics defensors de la llengua pròpia, amb el monopoli exclusiu, i diran que el PP ha suposat una persecució, una animadversió al català, encara que després han de reconèixer que els majors avanços en regulació i en protecció de la pròpia llengua han estat fets pel Partit Popular. No crec que ni vostès mateixos... -sí, basta que agafin les normes i se n'adonaran, però, clar, se les han de mirar- no crec que vostès mateixos ni tan sols puguin creure que aquesta argumentació, demagògica i simplista, sigui certa.

En definitiva, avui els representants dels grups polítics que donen suport al Govern donen una passa enrere, donen una passa enrere en sentit comú, una passa enrere en la moderació, una passa enrere en la llibertat lingüística dels ciutadans, una passa enrere en el principi d'autonomia municipal, i lleven competències als consells insulars, però sobretot demostren un fet: que el consens, que seria en teoria la tònica d'aquest govern, és una mentida. Gràcies.

(Alguns aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Mixt, Ciutadans, de la RGE 10300 a la 10306/15, té la paraula l'Hble. Sr. Xavier Pericay, per un temps de quinze minuts.

EL SR. PERICAY I HOSTA:

Sra. Presidenta, senyors i senyors diputats, bon dia. “*La lengua importa porque es del ciudadano, pero el ciudadano importa mucho más que su lengua. El problema político democrático suscitado por las lenguas es resolver el modo como los individuos ejerzan su libertad con respecto a ellas y dar con la fórmula en que el uso de sus lenguas ensanche el espacio de su libertad*”. Aquestes paraules són d'Aurelio Arteta, una de les persones que més i millor han reflexionat sobre els processos de normalització lingüística a Espanya, i centren -crec- el que avui ens ocupa en aquest ple extraordinari, un problema de llibertat i no un problema de llengües; si ho prefereixen, un problema de drets.

Les llengües, i és bo recordar-ho, no tenen drets, en tenen els parlants, i en tenen perquè formen part d'una comunitat lingüística assentada en un territori. De la mateixa manera aquests drets ho són perquè s'exerceixen, no perquè varen exercir-se temps enrere o que s'exerciran en un futur. Són drets vinculats al present i són drets individuals. En altres paraules, igual que no hi ha drets històrics vinculats a les llengües, tampoc no n'hi ha de col·lectius.

Dic tot això perquè són coses que convé tenir en compte i que sovint s'obliden, i perquè una de les primeres coses que ens hem de plantejar és si té sentit el que estem fent avui aquí, o sigui reformar una reforma tornant a deixar les coses com estaven trenta anys enrere, perquè en això consisteix aquesta reforma de la reforma, en un viatge en el temps. Com és natural hi ha marcs legals que perduren durant dècades i més dècades sense que el pas del temps no els afecti per res, i altres que requereixen reformes ben prest o ben tard, però requereixen reformes. En aquest cas, tractant-se com es tracta d'una llei de normalització lingüística, som més aviat en el segon dels pressupòsits.

L'argument adduït pel grup proposant és el de la recuperació del consens, però és evident que un consens és fruit d'un moment. Si determinats articles d'aquesta llei varen ser modificats fa cosa de tres anys és perquè aquest consens ja no existia. Els consensos s'han de cercar, parlant amb uns i parlant amb altres, i esforçant-se per arribar a un mínim comú denominador. És ver que això no va passar el 2012, però tampoc no ha passat aquest pic, en què la màquina -per dir-ho de qualque manera- de la majoria parlamentària, s'ha sumat a la iniciativa del grup proposant i ha deixat novament l'oposició, tota l'oposició, fora del joc parlamentari.

Han transcorregut trenta anys des del 1986, i el primer que hauriem de fer és demanar-nos quin és l'estat de la qüestió. Evidentment és molt distint del que hi havia llavors. En el camp de l'administració l'ús de la llengua catalana està clarament generalitzat, excepte, per ventura, a l'àmbit de la justícia. Si ens

cenyim a l'ensenyament no crec que faci falta indicar quina llengua domina i a quina distància es troba l'altra llengua oficial, si és que encara es fa servir com a llengua vehicular. Les darreres mesures d'aquest govern fan pensar que no és així de cap de les maneres.

Els mitjans de comunicació públics, per la seva part, compten des de fa una dècada amb la ràdio i la televisió autonòmiques, on les emissions són majoritàriament, o exclusivament segons l'època, en català, i les polítiques de foment de la llengua anomenada pròpia en el món cultural i socioeconòmic han estat durant tot aquest període constants, i en determinades èpoques, a més a més, prou abundoses.

Tot això fa que avui més d'un 80% de la població de les Illes Balears sàpiga parlar el català, i que el percentatge dels que l'utilitzen com a llengua habitual havent nascut en aquesta comunitat sigui també d'un 80%, tant si només utilitzen el català com si el combinen amb el castellà, com si fan ús de les dues llengües. Són dades, les que acab de donar, d'aquest darrer estiu i referides a 2014. Ens trobam, idò, en una situació que no té res a veure amb la de fa trenta anys, i per això mateix és hora de plantejar-se si aquesta llei no hauria d'incloure també una sèrie de canvis que deixassin constància d'aquesta evolució, sobretot quan aquesta aposta per la normalització del català a les institucions i a l'administració pública ha derivat sovint en un arraconament del castellà, com en el cas de l'ensenyança pública, o en un tractament discriminatori, com a l'àmbit institucional i administratiu. Tot dóna a entendre que el que no es pot aconseguir a l'esfera privada i socioeconòmica, on sempre ha imperat la comunicació *stricto sensu* i, per tant, el recurs al castellà, que és la llengua d'ús majoritari, com si això s'hagués de compensar creant un desequilibri semblant però a la inversa a l'àmbit administratiu i institucional, i això que la darrera sentència a què podem recórrer, la del Tribunal Constitucional de 26 de setembre de 2013, la que desestimava el recurs d'inconstitucionalitat presentat pel Partit Socialista Obrer Espanyol contra determinats apartats de la reforma de la Llei de funció pública, aquesta sentència era clara i terminant. Segons aquesta sentència del Tribunal Constitucional les modificacions introduïdes el 2012 no només són constitucionals sinó que varen ser oportunes perquè varen servir per aconseguir el desitjable equilibri entre llengües a l'àmbit públic i institucional.

En conseqüència, les esmenes que presentam avui i que ens agradaria veure recollides, del tot o en part, en aquesta reforma de la reforma de la Llei de 1986, responen totes a aquest esperit. N'hi ha de quatre castes: en primer lloc, les que introdueixen a distintes parts de l'articulat la referència a la llengua castellana com a llengua oficial de la comunitat autònoma i de les institucions que en formen part, les esmenes que van de la 10300 a la 10303. En segon lloc, l'esmena que contribueix a actualitzar el text de la llei amb la creació d'un nou apartat a l'article 1.2; aquest nou apartat introdueix una referència a les modalitats insulars d'acord amb la redacció establerta a l'article 35 de l'Estatut de 2007; és l'esmena 10306. Després encara hi ha una altra esmena, la que proposa que determinats noms de lloc puguin tenir, a més de la forma oficial catalana, una de castellana, sempre que hi hagi una tradició suficient que ho avalí i que l'ajuntament del lloc en qüestió així ho proposi o ho corrobori; és l'esmena 10304. I

finalment una esmena perquè el coneixement del català a la funció pública sigui en determinats casos un requisit i en d'altres un mèrit, segons les exigències comunicatives, però d'aquest darrer aspecte en parlarem d'aquí a una estona, quan parlem també de la reforma de la funció pública.

En tot cas, respecte de les esmenes del Partit Popular, nosaltres hi donarem suport, perquè en gran part són coincidents amb les nostres o ens pareixen fonamentades i oportunes.

En resum, les esmenes que nosaltres presentem tenen un doble objectiu: actualitzar un text de fa trenta anys i perseguir un nou consens entre les forces parlamentàries, que són, al cap i a la fi i si no vaig errat, les representants de la voluntat popular.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Torn en contra. Pel Grup Parlamentari Podem Illes Balears té la paraula l'Hble. Sra. Laura Camargo, per un temps de quinze minuts.

LA SRA. CAMARGO I FERNÁNDEZ:

Gràcies, Sra. Presidenta, diputats i diputades, treballadors i treballadores de la cambra, membres del Govern. El que avui defensam aquí és tornar al consens del 86 en matèria de normalització lingüística, en la que és la llengua pròpia i cooficial de les Illes, sense perdre tampoc de vista que és també el més conseqüent amb la situació sociolingüística actual de les Illes Balears. Aquest consens va ser trencat pel Partit Popular del molt poc honorable Bauzá, que ens va conduir amb les seves lleis i decrets lleis a una situació de desigualtat total entre les dues llengües.

Tots els parlants han de tenir els mateixos drets, tal com diu el preàmbul de la Carta Europea de les llengües minoritàries; la protecció i el foment dins del valor intercultural i del plurilingüisme no s'ha de fer, segons es diu en aquest preàmbul, en detriment de les llengües oficials i de la necessitat d'aprendre-les. I és justament aquesta idea de tenir tothom els mateixos drets el que va votar el Partit Popular. No hi ha de cap manera mateixos drets si es considera que el català aquí té el mateix valor per treballar a la funció pública que l'alemany, el wolof o el xinès, per avançar alguns dels punts que tocarà més tard el meu company Baltasar Picornell. El que sembla més lògic és que el català a Mallorca, a Menorca, a Eivissa, a Formentera, compti exactament el mateix que el castellà a Albacete o l'alemany a Frankfurt.

També s'ha sentit aquests dies que el Partit Popular diu que aquesta iniciativa representa posicions radicals sobre el tractament de la llengua catalana, i em deman, i sé que no som l'única, si el PP considera que la proposta del seu partit el 86, en temps de Cañellas, era també radical. Ara sentia el Sr. Lafuente dir que aquest tema s'ha de tractar amb serenitat, i jo em deman si és serenitat el que va demostrar el Sr. Camps aquest cap de setmana amb el seu desafortunat tuit, o si el cas és que el Partit Popular està sempre disposat a titllar de radicals

certes posicions, fins i tot d'il·lustrar-les amb imatges falses, especialment, sobretot, si es tracta de Podemos.

Doncs bé, des que vaig arribar a viure a Mallorca, fa ja deu anys, vaig veure tres coses molt clares en matèria de les llengües que aquí s'utilitzen. En primer lloc, em vaig adonar que el contacte diari amb les dues llengües, i no només amb el català i el castellà, perquè la realitat de les Illes és cada vegada una realitat plurilingüe, és totalment real. El català és una llengua viva que està present en l'activitat quotidiana de la gent, i no és així perquè ho hagi establert d'aquesta manera l'Estatut d'Autonomia sinó perquè la gent la fa servir, fa servir el català, el fa seu com a llengua vehicular del seu dia a dia. En segon lloc em vaig adonar que el castellà no només és omnipresent als mitjans de comunicació, sinó que és la llengua més coneguda i la que més es parla a tot arreu. Les darreres migracions de castellanoparlants, a més a més provinents d'Amèrica llatina, han aprofundit aquesta tendència. És a dir, per si algú té cap gènere de dubtes, el castellà no corre avui en dia cap tipus de perill a les Illes Balears, i a més a més està molt protegit per l'article 3 de la Constitució, que fa palès que *el castellano es la lengua oficial del Estado, y todos los españoles tienen el deber de conocerla y el derecho de usarla.*

En tercer lloc, amb les mesures retalladores també en matèria lingüística del govern del molt poc honorable Bauzá, algú podia venir a viure a Mallorca i no sentir mai la necessitat d'aprendre català durant tota la seva vida. De fet per això jo mateixa, madrilenya de naixement i criança -el Sr. Bauzá també sé que té sang madrilenya- vaig haver de fer l'esforç d'aprendre com a adulta el català, amb la inestimable ajuda, això sí, de tota la gent que em va ajudar en aquesta tasca no canviant de llengua quan parlava amb mi, obligant-me a esforçar-me més i a aprendre'l més ràpidament, i així continuo en aquest procés d'aprenentatge continu i d'enriquiment cultural, perquè al cap i a la fi aprendre llengües és això, enriquiment cultural que sempre implica començar a parlar diferents llengües després de l'anomenat període crític per a la seva adquisició.

Per aquestes tres raons que he esmentat i per altres que m'he deixat tenir també les xifres que tenim. Segons l'informe CAT 2015, si bé més del 88,5% de la població declara entendre el català i el 69,2% el sap llegir, en canvi la capacitat de parlar-lo i escriure'l és més baixa i se situa en el 63,4% i al 45,1, respectivament.

A més, les diferències entre illes són bastant notables, és a Menorca on hi ha més competència lingüística en català, el 91,6% l'entén, i Eivissa i Formentera on menys, el 86,1% l'entén, el 60,2 el llegeix i el 55 el sap parlar, el 55 -repeteixo- a Eivissa només el sap parlar.

En aquesta situació l'aposta decidida de l'expresident Bauzá pel mal anomenat bilingüisme va ser l'agressió més clara feta contra la llengua catalana després del franquisme. Davant una situació de diglòssia com la que encara es viu aquí amb el castellà com a llengua A ocupant els espais públics i el català com a llengua B que és encara una llengua que no està reconeguda en tots els àmbits com a llengua de suficient prestigi, és a dir, davant una situació de clara desigualtat, encetar una campanya per impulsar aquest mal anomenat bilingüisme era una aposta decidida pel monolingüisme en

castellà que volia relegar el català a una llengua gairebé folklòrica, de fet, escrivint aquesta intervenció pensava en la situació de desigualtat que encara patim les dones, ens assassinen encara només pel fet de ser dones, imaginava que les campanyes per a la igualtat fossin destinades a impulsar per igual l'empoderament de les dones i dels homes, el resultat seria que de manera natural avançarien els homes i no les dones perquè mai no es podria amb mesures així revertir una situació de desigualtat de partida. Tractar d'igual manera a qui ve de situacions tan diferents és continuar de manera decidida amb la discriminació, i això és el que va passar i aquesta va ser l'aposta feta pel Govern del Partit Popular durant tota la darrera legislatura.

El Sr. Bauzá, principal responsable de la contrareforma lingüística que avui revertirem, sempre deia de si mateix que era madrileny mallorquí o mallorquí madrileny, però com es pot evidenciar pegant només una ullada a You Tube es tractava d'algú molt desconnectat de la cultura pròpia que fins i tot va donar als periodistes d'IB3 l'ordre de pronunciar el seu cognom *a la espanyola*, "*yo me llamo Bauzá*" i que sempre es mostrava disposat a dur a terme una política lingüística sense escrúpols que presagiava el pitjor, que reclamava la importació del blaverisme valencià, que feia gala de l'autoodi per la seva cultura, que parlava de derogar la Llei de normalització lingüística i altres normatives, que deia que era adient vehicular l'educació en la llengua triada per les famílies -després ens adonàvem que les famílies feien una bona tria i triaven el català- i que ens deixava cites per la història, pel record com: "*suprimiremos los libros de texto en catalán, los libros de texto serán en mallorquín, menorquín, ibicenco y formenterense*" o aquesta altra "*una de las razones del fracaso escolar en Baleares es la enseñanza en catalán*".

Bauzá, més que a ser president de les Illes Balears, semblava cridat a ser l'assot del català i a mostrar-se com l'alumne aplicat sempre disposat a contentar els dirigents del PP a Madrid i a desenvolupar polítiques recentralitzadores al dictat del govern espanyolista incapaç d'entendre el que és l'Espanya plurinacional del Partit Popular.

Senyores i senyors diputats, senyores i senyors del Partit Popular i de Ciudadanos, no tornam trenta anys enrere amb aquesta llei que avui aprovem, tornam el català a la situació d'on mai no hauria d'haver sortit i encara que no podem reparar ja el dany fet al català durant aquests anys, sí que podem desfer el desgavell.

Per tot l'exposat, des del Grup Parlamentari Podem Illes Balears rebutgem les esmenes presentades pel Partit Popular i per Ciudadanos.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments*)

LA SRA. PRESIDENTA:

Té la paraula l'Hble. Sra. Bel Busquets pel Grup Parlamentari MÉS per Mallorca.

LA SRA. BUSQUETS I HIDALGO:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta, senyores i senyors diputats. Vull donar un altre caire a aquesta conversa perquè per a mi avui és un dia de festa, aquí hi ha una acritud en l'ambient i...

(*Remor de veus*)

...sí..., l'he preparat per a final de curs, el número final. És un dia molt important per al retorn de la dignitat d'aquest nostre petit país i avui no parlarem de símbols, però parlarem de dignitat, la dignitat d'una terra que va veure menyspreada la seva identitat. Atacar la llengua és atacar el país, però avui venim a restituir el que és de justícia.

Aquesta proposició de llei de modificació de la Llei de normalització lingüística és una gran passa per tornar al consens social que en matèria lingüística teníem abans de la nefasta era Bauzá.

M'han passat dades, perquè les xifres sempre són grans amigues, i la retallada que es va fer en matèria lingüística durant el Govern Bauzá tenia un suport d'un 46%, aquesta recuperació serà avalada per un 56%.

Cal recordar que la Llei de normalització lingüística -i ho hem recordat diverses vegades- fou aprovada per unanimitat i es va tramitar durant el govern conservador de Gabriel Cañellas, avui no estam allà mateix.

Amb l'esmenada llei es varen ordenar els àmbits d'ús de les llengües oficials la qual cosa ha permès en tots aquests anys la introducció progressiva del català com a llengua d'ús quotidià a casa i amb les amistats i també en àmbits formals com l'administració, l'escola, el món audiovisual, etc., tot i que hi ha un grau desigual de consolidació.

Totes les persones que treballam per la normalitat en l'ús de la nostra llengua, la catalana, recordarem la legislatura de l'horror Bauzá de 2011 a 2015, però per sort amb el coratge de 100.000 persones que sortiren al carrer el setembre de 2013 la ciutadania va posar al Govern Bauzá al carrer i ens va deixar via lliure per reformar totes aquestes lleis persecutòries contra la llengua catalana. I tenim clar el mandat: retornar a la llengua catalana la seva protecció i el seu impuls, perquè pugui anar ocupant espais i àmbits d'ús que propiciïn el camí de la recuperació plena.

És el moment del retorn al consens lingüístic, de la serenitat i de l'equilibri. El suport majoritari serà a través d'El Pi, Podem, PSOE i MÉS. Ens estranya el paper del PP, que tot i que semblava que es volia desfer dels postulats de Bauzá, en comissió s'han abstenut al retorn a una llei de normalització lingüística aprovada per un govern conservador amb suport i consens de tota la resta de grups parlamentaris.

Amb les seves esmenes han intentat remoure rèmores del passat com la doble denominació als topònims, recordem aquell *hashtag* #ésmaó, o el joc perillós de les modalitats lingüístiques.

Mirau, senyors i senyores, quan promovem una llengua, en el nostre cas la catalana, la promovem en totes les seves varietats, les socials, les geogràfiques, les funcionals, la llengua

és un tot i per descomptat no cal dir que les modalitats són presents en l'ús de la llengua segons sigui el grau de formalitat en què la fem servir, aquí, en aquest parlament, parlem en un registre formal, si ens enviam un *watsap* utilitzam un registre informal, als informatius utilitzam o hauríem..., ara, ara, ja hem tornat a recuperar un registre formal, el que passa és que no discernim si tota aquella normativa era perquè escriguéssim els *watsaps* en castellà o que els informatius també hi anassin.

No votarem a favor de les esmenes presentades òbviament, però sí que us diria, senyors i senyores del PP, tornau al consens, la persecució de la llengua no els ha donat rèdit electoral, per fer de radicals o de fonamentalistes ja tenim els companys de Ciutadans que volen dur el clixé del Principat a aquesta terra, tot i que llavors abominen de tot el que fa olor de català. I no ens han sorprès les seves esmenes, que també votarem en contra, perquè ja hi estam avesats.

Ciutadans pretenen fer una llei de bilingüisme, no una llei de normalització per protegir la llengua catalana, que és la llengua minoritzada i obvia, també quan fa la seva anàlisi sociolingüística, que el castellà té tot l'aparell de l'Estat per protegir-la i tota la normativa. Per tant, no ens hem d'entestar en una comunitat autònoma a fer legislació en protecció del castellà perquè ni té mala salut ni té cap necessitat de protecció. Amb això no vol dir que renunciem a la llengua.

Amb el retorn al consens de la Llei de normalització lingüística recuperam la llengua catalana com a llengua de cohesió social i no només protegim els drets dels catalanoparlants, que ja és ben important i que tractarem en el debat de la propera llei, sinó que oferim l'acollida a totes les persones que viuen en aquestes illes. Conèixer la nostra llengua, entendre la nostra identitat, tenir oportunitat d'usar aquesta llengua és una riquesa, us ho asseguro, i nosaltres volem compartir aquesta riquesa, és el millor que podem oferir, no ens ho priveu.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Pel Grup Parlamentari El Pi PROPOSTA PER LES ILLES BALEARS té la paraula l'Hble. Sr. Josep Melià.

EL SR. MELIÀ I QUES:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta, senyores i senyors diputats. Quan El Pi va presentar aquesta proposició de llei ho va fer, i ho va manifestar en el debat de presa en consideració, amb la intenció de recuperar un moment en què hi va haver consens, el moment de l'any 1986 on la Llei de normalització lingüística va ser aprovada per unanimitat amb un govern -i ho han dit altres portaveus-, amb un govern presidit per un senyor del Partit Popular, i això crec que és molt important, i ja li vagi dir al Sr. Lafuente en comissió, perquè clar quan pugem aquí a la tribuna i ens comencen a parlar d'imposició, de discriminació i de desequilibri ens quedam amb la impressió que el seu govern i els seus correligionaris es dedicaven a imposar, a discriminar i a desequilibrar i entenem que la incoherència del

seu discurs queda absolutament retratada per aquest fet. És evident que no era una llei ni impositiva ni discriminatòria ni desequilibrant, i nosaltres el que volem a través d'aquesta proposició de llei és recuperar aquell moment de consens, que certament ha evolucionat la societat?, segur; que avui en dia no es donen les condicions de consens?, segur; però com a mínim ens hem de situar en aquell consens i a partir d'allà, si podem, si podem i hi ha capacitat i hi ha generositat per part de tots els grups parlamentaris i per totes les entitats socials, intentar avançar en aquest consens.

Una segona idea d'aquesta proposició de llei que pensam que és molt important i que també varem remarcar en comissió parlamentària, és que aquesta no és una llei de tractament de llengües. Ho dic perquè hi ha tota una sèrie d'esmenes que el que pretenen és com fer una llei per determinar com s'han d'utilitzar les dues llengües oficials, i aquesta no és una llei que tenguí aquesta finalitat, aquesta és una llei que té una altra finalitat que és potenciar la llengua pròpia de les Illes Balears, aquesta és una llei que pretén donar un règim jurídic a la llengua pròpia de les Illes Balears. Per tant, no es dedica a allò que algunes esmenes pareixen plantejar. Per a nosaltres és molt important aquesta finalitat perquè, els agradi o no els agradi als senyors del Partit Popular, durant quatre anys aquesta terra ha tengut un president que menyspreava i que no considerava de primera i que no considerava la seva funció la defensa de la llengua pròpia de les Illes Balears. I evidentment, nosaltres no podem compartir aquesta posició, nosaltres pensam que una de les finalitats, una de les funcions del Govern de les Illes Balears i del seu president ha de ser la potenciació de la llengua pròpia de les Illes Balears.

El castellà, encara que els partits esmenants s'oblidin, té un règim jurídic, i també ho varem dir en comissió, un règim jurídic molt sòlid, molt més sòlid que la llengua catalana. Des del moment, i també ho han dit altres portaveus, des del moment que el seu coneixement és un deure constitucionalment establert, la diferència de règim jurídic és claríssima. Per tant, que ara surti aquí a dir, és que no es recull la llengua castellana, quan el seu deure de coneixement figura a la Constitució, ens pareix una absurditat.

Entrant en les esmenes concretes li hem de dir als dos grups que ens plantegen esmenes sobre les modalitats que el tema de les modalitats ja està recollit en la Llei de normalització, ja estava en el text del 86, ja hi ha una voluntat de la llei de protegir les modalitats lingüístiques de les Illes Balears. Aquesta preocupació per les modalitats també és a l'Estatut d'Autonomia i a la Llei de normalització. Nosaltres no tendríem massa dificultats d'incloure una redacció que fos més la de l'Estatut que la de la llei, que al final pretenen el mateix i, per tant, qualsevol de les dues redaccions ens serveix i en aquest sentit ja en comissió ens varem abstenir a l'esmena de Ciutadans que va en aquesta línia, no ens crea cap problema i, a més, volem tenir una actitud oberta per arribar a aquest consens que certament el Govern predica molt més que practica.

No acceptarem les esmenes que van en la insinuació, en la insinuació constant, que a través de la Llei de normalització es pretén discriminar el castellà, aquestes esmenes no les podem acceptar perquè no hi ha aquesta discriminació. El que pretén

la Llei de normalització és equilibrar una situació desequilibrada i la situació és desequilibrada i el desequilibri no és a favor del català. Clar, vostès vénen aquí i fan un discurs que a nosaltres ens sembla que està fora de la realitat sociolingüística de les Illes Balears, absolutament enfora. La llengua predominant, la llengua més potent, la llengua més sòlida, més sòlida en parlants, en demografia, en defensa de l'Estat, és clarament una, i no és el català.

Amb relació als topònims també ens vàrem abstenir en aquesta esmena plantejada pel Partit Popular. Nosaltres entenem que el principi general ha de ser que el topònim ha de ser el propi, ha de ser en llengua catalana, però també podríem acceptar que hi hagués una certa flexibilitat del criteri quan el Ple municipal, amb una majoria reforçada, o fins i tot en el seu cas, no és el que planteja l'esmena, però a través d'una consulta popular pogués haver-hi capacitat d'establir un règim de toponímia bilingüe. Per això també en comissió ens vàrem abstenir en aquesta esmena.

No acceptam de cap manera és l'esmena a l'article 34 que planteja el Partit Popular amb relació al tema de l'accés a la funció pública perquè retornen al plantejament que a determinats llocs de feina, en general, no importa que sigui requisit el coneixement de la llengua catalana. I, com li he dit, la nostra pretensió amb aquesta proposició de llei és equilibrar les dues llengües i per equilibrar les dues llengües i perquè hi hagi una igualtat real les dues han de ser un deure de coneixement per part d'aquells senyors que volen accedir a la funció pública. Per tant, les dues han de ser requisit i no mèrit, o almanco en una sèrie de llocs de feina, com diuen vostès, que al final això és retornar al seu plantejament de la legislatura passada, un replantejament que pensam que les urnes han rebutjat clarament.

El portaveu de Ciutadans, clar, ens fa una anàlisi sociolingüística que ja també li vagi comentar en comissió. Primer, entenem que és una anàlisi sociolingüística que fa un poc de trampa amb les xifres en el sentit que només ens parla del domini de la llengua dels nascuts a les Illes Balears, com si a les Illes Balears només visquessin els nascuts o com si la relació sociolingüística a les Illes Balears només s'establís entre els nascuts, no? Li vaig dir en comissió que les Illes Balears és la comunitat autònoma de l'Estat espanyol que més ha crescut en immigració en els darrers deu, dotze anys, però d'una manera molt significativa, d'una manera molt gran, 25% de la població, hi ha estudis que xifren aquest creixement. Clar, obviar que en deu o dotze anys hem rebut el 25% de la població que hi viu i que no té la llengua catalana com a pròpia ens pareix que, és fer una anàlisi que està cridada evidentment a no encertar en el diagnòstic.

Com ens pareix, ja també li vaig manifestar en comissió, com ens sembla sorprenent que vengui aquí i ens digui que en els mitjans de comunicació hi ha un desequilibri a favor del català, vostè ve aquí i més o manco ve a insinuar això, no ho diu amb claredat, però és que ja li vaig dir en comissió, és que n'hi ha prou a fer zàping; jo també li vaig dir que resultarà que la meua televisió du un zàping estrany, perquè jo, quan faig zàping, el que veig són quasi tots els canals en castellà, però vostè ve aquí i diu que hi ha un ús molt important de la llengua

catalana en els mitjans de comunicació audiovisual, cosa que és absolutament falsa, perquè és la realitat.

I no entr en si són competència nostra o no, entr sobre la realitat sociolingüística, perquè el que intenta aquesta llei és incidir en la realitat sociolingüística i la realitat sociolingüística és que els senyors, siguin els canals privats, siguin els canals de titularitat estatal, siguin els canals de titularitat de les Illes Balears, el que és cert és que l'oferta audiovisual en castellà és absolutament predominant, d'una manera aclaparadora. I és clar, el que per a vostè és un argument en contra d'aquesta llei, per a nosaltres és precisament un argument a favor d'aquesta llei, és un argument que demostra més que mai que les accions en pro de la llengua pròpia de les Illes Balears són necessàries, per aquesta immigració, per aquesta situació dels mitjans audiovisuals, que no es produïa a l'any 1986, perquè evidentment de l'any 1986 a ara el naixement i el funcionament de televisions en castellà és estratosfèric.

I acab, nosaltres volem aconseguir que es produeixi una igualtat, però essent conscients que hi ha una desigualtat i essent conscients que no hi ha un equilibri i essent conscients que la situació de les dues llengües que conviuen, la de les dues llengües oficials que conviuen, és absolutament diferent. I intentar muntar un discurs que no tengui en compte aquesta diferenciació i aquesta realitat d'aquestes dues llengües ens sembla que no és correcte i que no té a veure amb la necessitat de ser realistes, de practicar una política que tengui en compte els ciutadans i les seves necessitats. I les necessitats dels ciutadans, de molts de ciutadans, és veure que la seva llengua pròpia, la seva dignitat, la seva identitat es respecta, i sense una potenciació i sense una acció del Govern de les Illes Balears a favor de la seva llengua pròpia aquesta dignitat no es respecta, perquè ningú, si no som nosaltres, ningú no defensarà la nostra llengua.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Té la paraula l'Hble. Sr. Nel Martí pel Grup Parlamentari MÉS per Menorca.

EL SR. MARTÍ I LLUFRIU:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta, senyores diputades, senyors diputats. Sr. Melià, la veritat és que hi ha motius per estar desconcertat, jo també hi estic davant els arguments del Partit Popular o de Ciutadans, perquè crec que no parlem de la mateixa realitat, de la mateixa comunitat.

No donarem suport a les esmenes presentades pel Partit Popular i per Ciutadans, perquè creiem que no pretenen ni sumen allò que és l'objectiu de la proposició de llei o el qual nosaltres entenem que és l'objectiu d'aquesta proposició de llei, que és recuperar el consens del 1986. Sí que són possibles altres consensos, és clar que sí, és clar que sí, però si la manera d'arribar a nous consensos és la modificació i la política del Partit Popular durant aquests quatre anys, malament anam.

He sentit parlar el Partit Popular, no sabia si era el Partit Popular o era el Tribunal Constitucional, m'ha semblat que pràcticament, si fa no fa, era el mateix, aquest Tribunal Constitucional tan independent, tan equànim i tan valedor de la realitat plurinacional; no sé què deu pensar el Partit Popular del Tribunal Constitucional del 1986, ni del consens del 1986, ni de trenta anys de pau social i lingüística gràcies a un pacte social i lingüística que constitueix la Llei de normalització lingüística.

Avui el Partit Popular ens ve i ens demana que no es discrimini per raons de llengua. Home, jo crec que s'ha de tenir..., s'ha de ser molt cínic, molt cínic, a més de molt hipòcrita, plantejar el debat d'avui com la voluntat que no es discrimini per raons de llengua. O no són els catalanoparlants que se senten discriminats quan van al cinema i no troben cap pel·lícula en català? Aquesta discriminació a vostès no els interessa. O no són els catalanoparlants que se senten discriminats quan s'adrecen a un policia i han de canviar de llengua perquè no es poden comunicar? És aquesta la discriminació? O parla de la discriminació d'un ciutadà quan va a l'administració de justícia i no pot ser atès en català? Parlen d'aquesta discriminació?

Senyors del Partit Popular "tardis piulatis", "tardis piulatis", ara és hora, Pere meu! O tal vegada la dita més apropiada avui seria dir-los al Partit Popular que tornen pixar fora de test, tornen pixar fora de test. No se sumen de nou amb cap voluntat al consens, per molt que l'utilitzin com a element retòric.

La proposta d'avui que presenta El Pi és modificar la Llei de normalització i posar punt i final a quatre anys jo diria que de política i de legislació catalanofòbica, sense cap dubte, que menysprea i margina el català. I ara ens vénen amb un argument i amb una exposició com si aquí no hagués passat res. Aquest era també l'objectiu i és l'objectiu del Govern, i així ho va expressar dia 25 de juliol en el Consell de Govern.

En aquest sentit, el nostre grup ja va dir que seria bo que el procés de modificació de la Llei de normalització i de Llei de funció pública que caminessin almenys de forma paral·lela, de forma coordinada, ho hem intentat i avui, a la fi, podem debatre i tramitar les dues iniciatives; avui posam punt i final a allò que ja vam dir a la presa en consideració, posam punt i final al tercer decret de nova planta del règim Bauzá.

La creuada del Partit Popular contra el català és només equiparable a aquella creuada de Felip V per implantar un nou règim d'institucions i d'organització, també un nou règim lingüístic, a través dels Decrets de Nova Planta, i és que Bauzá va ser, és, crec podríem dir avui, la reencarnació de Felip V en el segle XXI a les Illes Balears. El que caldrà saber ara és quants dels seus deixebles, quants dels bauzàs que hi ha avui aquí es mantenen seguidors d'aquella ortodòxia borbònica, caracteritzada pel centralisme, per l'absolutisme i per aquesta ofensiva uniformitzadora. Tres decrets són els que va promulgar Felip V i tres decrets, el TIL, la Llei de símbols, la modificació de la Llei de funció pública i de la Llei de normalització lingüística per eliminar el requisit de català, són l'obra del Partit Popular durant aquests quatre anys i del president, de l'expresident Bauzá.

Ho vull tornar recordar, el cinquè punt del tercer Decret de Nova Planta diu: "*Las causas en la real audiencia se sustanciarán en lengua castellana*", i el decret Bauzá diu: "El català només serà requisit a l'administració de forma excepcional". I cerquin vostès les diferències.

Cal conèixer la història per interpretar-la bé, per interpretar bé el que passa avui i el que ha passat durant aquests quatre anys i què pretenia Bauzá durant aquests quatre anys, que no era altra cosa que, jo diria, colonitzar i, si volen, domesticar lingüísticament els mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterers. I cal conèixer també la realitat lingüística i els mecanismes científics dels quals s'han dotat les societats modernes, i val la pena dir-ho per aquesta constant esmena referida a les modalitats; i en aquest sentit no crec que puguem més que referència al doctor Veny, al catedràtic de Dialectologia i mallorquí de Campos, al Sr. Joan Veny, perquè aquest mestre, el mestre Veny, ha dedicat una gran part de la seva vida a l'Atlas lingüístic del domini català, una obra en la qual la diversitat lingüística constitueix, precisament, l'argument principal per demostrar científicament la unitat de la llengua catalana.

I ja que hi som, no deixin de consultar el corpus escrit menorquí, *Scripta Menorquina*, del 2011, i s'adonaran, els seguidors de Felip V i de Bauzá, de dues veritats molt senzilletes: una, que els menorquins, i ho podria fer extensiu a la resta de ciutadans de les Illes Balears, que els menorquins no som ni hem estat mai un poble bilingüe, sí que som un poble que viu avui amb diglòssia, i que el català és la llengua històrica del poble menorquí. I segona cosa senzilla, que des de temps de la conquesta el català s'ha escrit a Menorca amb registres cultes, segons el model unificat al qual avui ens referim com a estàndard. Ho torn a dir, s'ha de conèixer la història i s'ha de conèixer la història de la nostra llengua per no perdre de vista el que ha passat i el que han pretès els borbònics de Bauzá.

Les conseqüències les hem patides massa bé durant aquests quatre anys i avui, a la fi, hi posam punt i final; recuperam una certa normalitat, almenys pel que fa a l'ordenament jurídic, a través precisament de la Llei de normalització lingüística i també de la modificació de la Llei de funció pública; avui s'acaba el relat "lingüicida" de notícies com aquestes: "Només un de cada deu funcionaris -açò era el relat, que ningú no ho oblidi-, només un de cada deu funcionaris del Govern tindrà l'obligació de saber català"; "Només 600 treballadors públics, d'un total de més de 6.000 de l'Administració general de la comunitat autònoma han de saber català", segons el Partit Popular, exactament 614 treballadors han de saber català per a què? Doncs per a l'atenció telefònica, atendre i informar el públic, per a res més no és necessari. Açò, açò és el consens que vostès pretenien.

O una altra informació, com aquella que "El Govern impugnarà els acords que posin el català com a requisit", se'n recorden? El Partit Popular va fer persecució, l'administració com a instrument de persecució, a les administracions, sí, senyors també, els consells insulars també, els consells insulars i els ajuntaments que, amb la seva autonomia, volien prendre decisions en relació amb el requisit de català. Bé, idò, el Partit Popular, el Govern Bauzá, la resposta va ser aquesta: perseguir,

perseguir ajuntaments, perseguir consells insulars per tal que el requisit de català s'entengués sempre en el sentit més reduït.

Recuperam el consens del 1986, no per quedar-nos aquí, sinó per avançar. Som conscients que trenta anys després possiblement són necessaris molts canvis, canvis, però també hem de reconèixer que la Llei del 1986 ha mantingut el més important i essencial, i que el Partit Popular va rompre, que és la pau social i lingüística, que és el consens. El consens entorn d'un tema sensible, ultrasensible, com és la llengua i el nom dels llocs, de la toponímia; consens en el caràcter de la llengua pròpia, com és el català; consens del paper que han de tenir els poders públics envers la normalització lingüística; consens en el paper que ha de tenir la Universitat de les Illes Balears en l'assessorament de la tasca política en matèria lingüística, etcètera.

Trenta anys després, quins són els reptes d'avui?, ens hauriem de plantejar, perquè s'acompleixen trenta anys, jo crec que val la pena valorar amb tranquil·litat, no amb les actuacions que fa el Partit Popular i a què ens té acostumats, quina ha estat l'avaluació, l'evolució durant aquests trenta anys? Molts canvis s'haurien de fer, però en el context en què he exposat queda clar que el primer és restituir i deixar sense efecte les lleis Bauzá contra el català. Amb aquesta restitució, però, no haurem recuperat el consens, el consens és més complicat i més delicat, i en aquest consens caldrà saber en quina posició ens situam tots.

Respecte del nostre grup, ja he dit i torn a dir avui, no hi ha cap dubte, volem que el català sigui, continuï essent la llengua pròpia de les Illes Balears, la llengua de creació, la llengua de comunicació i també la llengua dels poders públics, i en aquest sentit hi farem feina.

És inevitable també fer referència a la modificació que va fer el Partit Popular a través de la modificació de la Llei de funció pública que afecta la toponímia, és l'únic aspecte que modifica de la Llei de normalització que no té a veure amb el requisit de català, i només s'entén si es mira cap a Menorca, cap a Maó. I ens parlen de polititzar la toponímia, els nom dels llocs, ens parlen de polititzar un Partit Popular que va obrir una consulta popular, que mai no va crear, efectivament, per decidir quin nom havia de tenir la ciutat de Maó, quan no és un tema polític el nom de la ciutat, sinó un tema científic; perquè vostès posarien a consultar per decidir, doncs, si és millor l'ibuprofeno o el paracetamol, Sr. Lafuente, ho posarien vostès a consulta açò? Posarien vostès a consulta una qüestió científica? Doncs aquesta és una qüestió científica.

Perquè la Llei de normalització lingüística del 1986, i que ara recuperam, bàsicament diu dues coses, jo diria que de molt de sentit comú: la primera, que la manera d'escriure, la grafia del topònim s'ha de determinar amb criteris científics i no polítics; jo crec que és de sentit comú, la grafia s'ha d'escriure amb criteris científics i no polítics. Efectivament, els topònims catalans no poden presentar formes ortogràfiques contràries a les establertes per la Universitat de les Illes Balears i per l'Institut d'Estudis Catalans, cosa que, a més a més, reconeix el Reial Decret 3118/1976, quan diu, i signat pel Rei Joan Carles, que atorga a l'Institut d'Estudis Catalans el reconeixement oficial com a corporació acadèmica, científica

i cultural l'àmbit d'actuació de la qual s'estendrà a les terres de llengua i cultura catalanes; hi estan d'acord, supòs, amb açò.

La segona cosa de sentit comú que recuperam avui amb la Llei de normalització lingüística és que el topònim oficial sigui en català, i tampoc no és un invent, res estrany; ja el 1949, el III Congrés Internacional de Toponímia i Antroponímia de Brussel·les, acords que les universitats van assumir i van incorporar, també les de l'Estat espanyol, deia a les seves resolucions, a l'article 7, el següent: "Donat que els topònims són documents valuosos de geografia humana, han de ser consignats sense alteracions de cap mena en els documents oficials, principalment a les regions on la llengua és diferent de l'idioma oficialment imposat".

Tant és així que el Partit Popular ho devia tenir molt clar quan a l'any 1997, governava el Partit Popular, decidia que el topònim, el nom d'aquesta comunitat autònoma havia de ser Illes Balears, el nom oficial d'aquesta comunitat autònoma és únicament i exclusivament Illes Balears. I diu així l'argument per avalar aquesta resolució: "*La actual provincia de Baleares se denominará oficialmente Illes Balears, de acuerdo con su tradición cultural e histórica y en concordancia con la denominación de la comunidad autónoma.*" Ho signava el Sr. José María Aznar López i el Sr. Joan Carles, Rei.

Bé, idò, aquest mateix argument, la mateixa tradició cultural i històrica, avui viva, és vigent i és la que dona raó i sentit perquè la ciutat de Maó es continuï dient Maó.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments*)

LA SRA. PRESIDENTA:

Té la paraula l'Hble. Sra. Elena Baquero, pel Grup Parlamentari Socialista.

LA SRA. BAQUERO I GONZÁLEZ:

Bon dia a tothom. Nosaltres, el Grup Parlamentari Socialista, també rebutjarem les esmenes presentades pels Grups PP i Ciutadans. Veu, Sr. Lafuente, com sí que una mica de consens el tenim, no? Cinc grups tenim consens, hem arribat a un acord, a un bon acord: retornar la seva llei.

A l'any 2012, el president Bauzá ens va dir, en la modificació que va fer a la Llei del 1986, que el català ja no era tan important com el castellà, l'altra llengua nostra, ens va dir que per treballar a l'administració pública ja no calia saber-la, i així va trepitjar els drets dels catalanoparlants. Suposo que hi estan d'acord amb això, no?

Ara aquest parlament es disposa a tornar tots els drets, dient, com ja va dir el 1986, que el català té la mateixa importància i vàlua que el castellà. Està bé, no?, suposo que hi estan d'acord amb això, que tenguem la mateixa vàlua. Que si és obligatòria una, perquè es parla a tot l'Estat, ho és l'altra perquè es parla en aquesta comunitat autònoma, igualtat d'obligacions, igualtat de drets.

Rebutgem les esmenes de Ciutadans, que afegeixen castellà allà on es tracta del català, ja en vam parlar l'altre dia en comissió, ens repetim aquí, perquè no són oportunes; l'altre dia li deia que fins i tot eren una mica ofensives, no trobava la paraula, la paraula és "oportuna", no és oportú, aquí no parlem del castellà, parlem del català. Jo crec que les seves esmenes, en aquest sentit, són improcedents. Aquí, en aquest parlament, aquest govern només legislem sobre la llengua pròpia d'aquesta comunitat autònoma, sobre el castellà, ja li han dit els companys, els altres diputats, ja hi legisla l'Estat i ja està regulat el seu ús en la Constitució Espanyola, aquí no toca, no hem de parlar del castellà, el castellà ja està, ja hi ha una llei que el protegeix i que ens diu com l'hem d'usar.

De totes les altres propostes que fan en les seves esmenes els dos grups, totes ja estan recollides... no rigui, no, totes ja estan recollides a la Llei del 1986... a veure, passarem per les esmenes, jo... són molt reiteratives, els agrada repetir les coses moltes vegades, quan parlen de l'esmena a l'article 1.2, "garantir l'exercici efectiu del dret d'opció lingüística de cada ciutadà i que no existeixi la primàcia...", si no existeix la primàcia, és mentida, no existeix, l'article 3 de la Constitució ja ens ho diu, al paràgraf 12 de l'Exposició de Motius de la llei del 86 ja diu que totes dues llengües són oficials i amb el mateix rang, el paràgraf 13 de l'Exposició de Motius ja diu que la comunitat autònoma haurà de garantir els drets lingüístics i farà possible que tothom conegui les dues llengües, per què una altra vegada?, si ja ho diu!

"Fer efectiu el dret de les persones a no sofrir discriminació per raons lingüístiques", l'article 3 de l'Estatut d'Autonomia ja diu que el català és la llengua pròpia de les Illes i assenyala la seva cooficialitat amb la castellana i ens diu que ningú no pot ser discriminat per raons d'idioma, ja està, i vostès, una altra vegada.

I l'article 5 de la llei, d'aquesta llei que ara tornem a recuperar, ja diu que els ciutadans ens podem dirigir als jutges i tribunals per tal d'obtenir la protecció judicial en relació amb el dret d'emprar qualsevol de les dues llengües, ja està, ja estan..., és que ja hi és, per què ho volen tornar a posar?, així és amb totes.

"Promoure l'estudi, la protecció de l'ús de les modalitats", ja... ho volen posar a l'article 1 i una altra vegada a l'article 2 perquè a l'article 2 ja hi és. A l'article 2.5 de la llei del 1986 ja diu -i no es toca- que les modalitats de la llengua catalana seran objecte d'estudi i protecció sense perjudici de la unitat de l'idioma, aquí ja hi és, ara vostès proposen posar-ho a l'article 1.2, ho posarem dues vegades, aquesta és la seva proposta; també a l'Exposició de Motius es diu que les modalitats insulars de la llengua catalana seran objecte d'estudi i de protecció, ho tindrem tres vegades recollit en aquesta llei, bé.

A l'article 14, és als topònims de Maó-Mahón, bé, suposo... ens imaginam que és per això, no? L'altre dia ens parlava de Vitoria Gasteiz a la comissió, no compari Vitoria Gasteiz que ja em dirà quina...quina diferència és deduïble que Maó-Mahón sigui el mateix, en canvi Vitoria Gasteiz és difícil, no?

Ens proposa els dos terços del ple del municipi, per què no per unanimitat?, per què dos terços? I això ens ho proposa ara,

per què no ho va proposar quan varen canviar el nom de Maó? Bé, crec que ja ho sabem, no?, perquè ho proposen ara. De totes maneres no crec que siguem nosaltres, sinó com deia el senyor..., el diputat de MÉS per Menorca és la Universitat i l'Institut d'Estudis Catalans els que ho diuen, els que dictaminen, són criteris científics i històrics.

Respecte de l'article 34, quan parlem que..., quan diuen que una referència expressa el coneixement de la llengua catalana en proporció a la funció o lloc de treball a exercir, això ho volen del català, però no del castellà?, no, és clar, és que només..., aquí el que es veu és aquesta suspicàcia que tenen vostès cap a la seva llei, perquè és..., o sigui, no ho demanem en castellà, però sí que ho demanem en català, perquè en català ho hem de fer malament i en castellà no?, no ho sé, ja em contestarà.

De totes maneres, per acabar, per el Grup Socialista, la llengua ni és bandera ni nació ni instrument de baralla partidista, és cultura, és patrimoni cultural i com a tal la volem tractar.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Torn de rèplica, té la paraula l'Hble. Sr. Juan Manuel Lafuente del Grup Parlamentari Popular.

EL SR. LAFUENTE I MIR:

Gràcies, Sra. Presidenta. Bé, en primer lloc vull manifestar que vostès es posen d'acord sempre ràpidament en una qüestió, que sigui el que sigui, derogar o anar en contra del Grup Popular, els costa més legislar o treure endavant normativa per solucionar els problemes dels ciutadans, ho hem vist darrerament amb el famós decret llei, ja han tret un decret llei, que repara els nyaps que havien fet, però en derogar o anar en contra del que ha fet el Partit Popular idò es posen d'acord ràpidament, jo no sé què faria algun grup si no pogués citar el Sr. Bauzá, és que es quedaria sense discurs, no podrien dir res aquí i... i bàsicament tot el seu discurs sempre s'ha de basar en el Sr. Bauzá i ja ha passat.

Crec que la comparació entre la modificació de la llei de violència... la modificació de la Llei de normalització lingüística i la violència de gènere de la Sra. Camargo ha estat fora de lloc, ha estat poc afortunada, crec que hi ha gent que s'equivoca a vegades, algú ho reconeix i altres continuen amb l'obstinació de continuar amb l'equivocació, però ha estat poc afortunada, crec que són coses serioses, però molt diferents que no... precisament en aquest moment està fora de lloc.

Respecte del consens de MÉS per Mallorca, si el consens, el concepte que tenen de consens això és lo que dic jo, això és el que vull i si vostès no hi estan d'acord no hi ha consens, crec que és el que ha vingut a dir, és a dir, d'una llei de 40 articles hem presentat esmenes a 3 articles, a 3, crec que hi havia oportunitat per arribar a un consens, el que no hi ha hagut és voluntat, cap voluntat, perquè de 40 articles a 3 hem presentat

esmenes i crec que bastant moderades i raonables, ara si no es vol, idò evidentment és complicat arribar a un acord.

Respecte de la postura d'El Pi..., vull manifestar la satisfacció en dues qüestions que crec que són bàsiques i que si les diu el Partit Popular és motiu d'escàndol i si ho diu El Pi idò no, el tema dels topònims..., hem sentit la versió dels partits més fanàtics en aquesta qüestió, i El Pi idò manté una postura moderada que vull agrair i que crec que a més la majoria dels ciutadans poden compartir i que nosaltres compartim; igual en el tema de la importància de la defensa de les modalitats i de donar una empenta a aquesta qüestió perquè crec que precisament hi ha un punt, sincerament, en què es perden modismes, es perden paraules pròpies del català propi de cada illa i és una llàstima perquè amb l'obsessió de la unitat i de la llengua, etc., que no és incompatible, es perden aquestes qüestions i crec que valdria la pena fer un esforç en aquesta matèria a pesar de la posició tancada de determinats grups.

Per tant, bé, MÉS per Menorca diu que el Partit Popular està obsessionat amb el Tribunal Constitucional quan jo record a l'anterior mandat el Sr. Martí estava molt preocupat perquè el Partit Popular tenia lleis que podien ser inconstitucionals i totes aquestes qüestions i li agraeix la preocupació, però la sentència del Tribunal Constitucional, les sentències del Tribunal Constitucional formen part del cos jurídic i, per tant, s'han d'interpretar les lleis d'acord amb el Tribunal Constitucional, si vostè està fora o no accepta el marc jurídic de la Constitució, digui-ho clarament i ja ho sabrem.

Referent a les comparacions històriques, jo a vostè el compararia amb Tomàs de Torquemada, el gran inquisidor, el gran inquisidor lingüístic, eh?, o es fa el que nosaltres deim o... o esteu en contra de la unitat lingüística *una, grande y libre*, que és el que ha de ser i si no, idò rebran totes les malediccions i estaran en contra de la ciència lingüística que vostè únicament i exclusivament defensa.

Amb el tema dels topònims, desgraciadament a Maó hem tengut a Menorca diferents potències estrangeres que han dominat l'illa, els francesos, els anglesos, tots varen respectar un nom, el de Port Mahón. En canvi, arriben els catalanistes i ho volen llevar sí o sí. Aquesta és la seva obsessió.

Desgraciadament nosaltres hem presentat, crec, propostes raonables, propostes concretes, tres esmenes a quaranta articles, valia la pena fer un esforç, no hi ha hagut cap voluntat d'esforç, el que sembla aquí és que hi ha moltes, determinades persones que pensen més en la llengua que amb el cap, que pensen més en qüestions inamovibles per a ells que en el bé d'aquesta comunitat i a arribar, realment, a un consens en una matèria que crec que valia la pena. Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Té la paraula el Sr. Pericay pel Grup Parlamentari Mixt, Ciutadans.

EL SR. PERICAY I HOSTA:

Gràcies, presidenta. Bé, aniré un poc per parts en funció dels grups que han intervingut. En el cas de Podem, jo sé que vostès són molt partidaris de mesclar el carrer i les institucions, però francament hi ha comparacions que ni a una barra de bar, ni a una barra de bar.

Contrareforma, no, la contrareforma és, en tot cas, el que avui aquí aprovam, que és la reforma d'una reforma. Per tant, els termes també s'han d'usar amb propietat.

Els percentatges d'ús de la llengua, jo m'he referit abans a una dada que és una dada donada, insistesc, per un senyor, Joan Melià, professor de la Universitat de les Illes Balears i que, a més, d'un estudi sociolingüístic recent. Aquesta dada, efectivament, parla dels nascuts aquí i és veritat que hi ha un percentatge de població que no inclou, ara, també és veritat que aquest és un percentatge de població que a vegades és un percentatge que va i ve, que no necessàriament tota aquesta població nascuda aquí resideix aquí de manera definitiva. Vull dir que aquí també hi ha una part de moviments, però en tot cas el que vol dir és que realment a través dels processos d'ensenyament i de l'ordre que sigui aquesta gent ha adquirit no només un coneixement del català sinó també una capacitat d'ús d'aquesta llengua i sobretot un ús efectiu d'aquesta llengua de vegades també amb la castellana, que és el que diu aquesta enquesta.

La representant de MÉS ens acusa de fonamentalistes, i jo no sé exactament què vol dir, però si defensar els drets dels ciutadans d'aquest estat és ser fonamentalista, idò sí, ho som, i els drets dels ciutadans quan dic d'aquest estat incloc, com és natural, aquesta comunitat.

Agraeixc, en fi, la referència del grup proposant i del seu portaveu respecte de les modalitats i de la proposta que nosaltres havíem fet de cenyir-la estrictament al text, tant de bo aquesta sigui una esmena que es pugui introduir, però pel que he anat sentit em sembla que serà absolutament impossible. I el mateix diria del tema dels topònims, que també nosaltres ens hi hem referit.

El Sr. Melià parla d'equilibri, aquest equilibri si el veim en termes, diguem-ho així, generals, és absolutament impossible, és un impossible perquè, com és natural, una llengua com el castellà és una llengua molt més poderosa per mil raons que la llengua catalana. Si el que vol dir amb això és que realment l'ús institucional o la reglamentació institucional, la reglamentació que afecta l'administració, tot allò que depèn del poder públic autonòmic, ha de servir de contrapès al que no passa, per dir-ho així, en el camp, en aquell camp on el que és la normativa, on el que són les lleis impedeix actuar, en el camps socioeconòmic, en el camp privat on no hi ha una actuació sobre els usos lingüístics, idò, evidentment estem parlant d'una cosa molt diferent. Jo em referesc al català usat en l'administració i al català usat en les institucions, em referesc a això. El que passa al carrer i el que passa a l'àmbit privat i el que pot passar en els món socioeconòmic, que està al marge - diguem- d'això, evidentment és un altre terreny, és un terreny on difícilment, o almenys jo crec, que les institucions no han d'intervenir i que s'han, per tant, de regular.

El Sr. Martí ha fet referència al doctor Veny, jo al doctor Veny l'havia tengut com a professor de dialectologia justament i conec bé la seva obra i, per tant, li tenc un respecte evident, vull dir, que no ho puc en absolut negar. El doctor Veny, per cert, és una de les persones que parla, ho dic perquè a vegades aquest tema que jo no l'he duit aquí en cap moment, però que a vegades també és polèmic, és una de les persones que parla de balear, del terme "balear" per referir-se al conjunt de les modalitats. És una cosa que també els provoca urticària, els provoca urticària. De balear, eh? Bé, ho dic de passada.

El cine, efectivament, s'ha referit al cine, és veritat, però jo els dic, escolti, això depèn de la iniciativa privada, el que no pot ser... clar que podem regular sobre el cine com s'ha fet a Catalunya, com ha fet la Generalitat i dir, escolti, les pel·lícules a partir d'ara un 50% han de ser...evidentment, això és intromissió dels poders públics en un camp en el qual els poders públics no s'han de ficar.

Respecte de consensos, la Sra. Baquero em parlava d'una llei o d'una reforma d'aquesta llei que neix amb un consens perquè hi ha, crec que ha calculat, cinc grups que la subscriuen. Bé, un poc de seriositat amb això, és evident que... jo comprenc que vostès a vegades tenen dificultats per entendre'ns entre si, els que són al Govern i els que els donen suport des de fora, però que considerin realment un exemple de consens, un èxit per dir-ho així, dur-nos aquí una llei o una reforma d'aquesta llei, diguem, que han aprovat entre, en aquest cas...

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Pericay, hauria d'anar acabant.

EL SR. PERICAY I HOSTA:

...estic acabant, és veritat que hi ha El Pi com a grup proposant que s'hi ha afegit en aquest cas, però com és evident hi ha dos grups més que no amb els quals no hi ha hagut cap intent de consens i això és el que, francament, a nosaltres ens sembla lamentable i indicatiu, desgraciadament, d'una determinada política que no només s'ha produït amb aquesta reforma de la llei sinó també la que es produeix normalment amb qualsevol cosa que es debati en aquest parlament.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Té la paraula la Sra. Laura Camargo del Grup Parlamentari Podem Illes Balears.

LA SRA. CAMARGO I FERNÁNDEZ:

Gràcies, Sra. Presidenta. Sí, jo sé que costa molt sentir aquí certes coses i que, precisament, la dinàmica d'un espai com aquest tradicionalment era que aquí no es poguessin dir les coses que es diuen a les barres del bar, però precisament Podem té aquesta missió, traslladar el que es pot dir al carrer, als bars i per tot arreu també en aquest espai. Per això els deman, senyors del Partit Popular i de Ciudadanos, que no facin demagògia i que, si cal, consultin el *Diari de Sessions* una vegada que estigui transcrita la meva intervenció. En tot cas, jo

no tenc cap problema ni un per aclarir i tornar a repetir, si cal, el que he dit abans, cap problema ni un.

El que he fet és explicar que hi ha una situació de desigualtat entre dues llengües que es pot comparar amb la situació de desigualtat que hi ha entre dones i homes i que aquesta desigualtat mai no es pot solucionar posant en peu d'igualtat les polítiques que es fan tant pels homes com per les dones. Per això la comparació era adient, és a dir, si feim polítiques per impulsar el bilingüisme i posam en peu d'igualtat el castellà i el català el que tendrem és un resultat de desigualtat, i això és el que he fet, una comparació per parlar del com de les polítiques que s'han de desenvolupar per tal de sortir de situacions de desigualtat, siguin aquestes les que siguin.

No sé si han sentit parlar qualche vegada de discriminació positiva, d'això parlava, de discriminar positivament tant les dones com el català perquè són, en aquest cas, en aquesta comparació, els termes que es troben en una situació..., bé, idò pitjor, i no sé si cal explicar-ho més. Jo em vull remetre al *Diari de Sessions* una vegada que es faci la transcripció, i només he dit que el màxim, el punt, diguem-ne, el punt més elevat d'aquesta situació de desigualtat, i he fet un parèntesi relacionat amb el que hem fet aquí a l'inici de la sessió d'avui, és la situació de violència cap a les dones, però, per favor, a bon entenedor poques paraules basten, i no facin demagògia posant les paraules fora de context.

Després, pel que fa al que s'ha dit, que només legislem en contra del Partit Popular però no a favor dels ciutadans, bé, jo crec que no cal fer ara tot el seguit de qüestions que sí que s'han fet aquí i que es faran a partir d'ara mateix, que han estat fetes precisament a favor dels ciutadans, als quals vostès varen donar l'esquena durant els quatre anys en els quals varen tenir l'oportunitat de governar i no varen fer res.

I finalment només volia dir que si recordem tant el Sr. Bauzá és precisament perquè és encara perdurable l'efecte que han tengut les seves polítiques, fetes a cop de decret llei; això que ara tan critiquen era precisament la manera de governar del seu govern en el passat, tenen un efecte en el present i si no feim res el tindrà en el futur. Precisament nosaltres el que estam fent aquí és frenar totes aquestes polítiques i els seus efectes.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments*)

LA SRA. PRESIDENTA:

Té la paraula la Sra. Bel Busquets, del Grup Parlamentari MÉS per Mallorca.

LA SRA. BUSQUETS I HIDALGO:

Moltes gràcies. Aniré també fent un poc... dels quatre punts que he anat arrellegant de les seves intervencions.

Senyors del PP, parlen de consens, i en una mateixa frase fiquen consens i Tribunal Constitucional. Massa vegades el Tribunal Constitucional ha servit com una amenaça i com una

imposició, em fa por sentir consens i Tribunal Constitucional a la mateixa frase.

Quan parlem de modalitats i parlem de..., tenim claríssim des de MÉS per Mallorca que aquesta llengua catalana té diverses modalitats, però no només té les modalitats de les Illes Balears, és que en té moltes altres, i tots entenem que hi ha diversos dialectes segons l'origen; el que no necessitam és tenir-ho a cada normativa. Ho tenim claríssim: quan parlem amb la nostra família, amb els amics, a nivell informal, parlem amb aquestes modalitats i no tenim cap problema; el que és perillós és utilitzar les modalitats per dividir, i darrere dividir vol dir eliminar. Això és el que és perillós.

Després, ens omplim la boca de llibertat, "perquè nosaltres defensam la llibertat". I la llibertat o el dret dels catalanoparlants a ser atesos en la seva llengua?, a aprendre la seva llengua?; aquesta llibertat no existeix?

Quan feim una anàlisi sociolingüística fa gràcia, perquè feim una anàlisi sociolingüística pensant que aquesta terra és independent, com si no pertanyés a una estructura majoritària que és l'Estat espanyol, i per tant quan feim aquesta anàlisi sociolingüística revisem-ho tot. La televisió pública, només la televisió pública?, i la privada? Quantes televisions tenim en català?, quantes en tenim en castellà? Si revisam la nostra situació sociolingüística, vegem el cinema: quantes pel·lícules en català podem veure i quantes en castellà? Si revisam la premsa, tenim un diari en paper el cap de setmana, dos diaris - si només miram l'àmbit de les Illes Balears- dos diaris en català digitals; si miram tot el territori tenim més oferta, cert. Si miram el món esportiu?, si miram el món econòmic? No, tot això, segons el Sr. Pericay s'ha d'obviar, perquè si ho... Idò no, no es pot obviar, perquè aquí feim política lingüística, i el que feim és equilibrar, feim el contrapès, i sí, en som ben conscients, perquè tot aquest pes forma part de l'univers sociolingüístic, i el que hem de fer és intentar equilibrar-ho en aquells llocs on tenim incidència, que és l'administració, que és l'escola i que són els mitjans públics de la comunitat.

Per favor, no ens titlleu de fanàtics i inquisidors, no som fanàtics i inquisidors. He començat parlant de dignitat. No estam perseguint ningú, simplement estam restituint un equilibri i un consens, al qual el PP vol renunciar, vol renunciar a aquell temps. Per què?, perquè la mà del president Bauzá encara els té presoners. Alliberin-se, per favor.

LA SRA. PRESIDENTA:

Té la paraula el Sr. Josep Melià pel Grup Parlamentari El Pi PROPOSTA PER LES ILLES BALEARS.

EL SR. MELIÀ I QUES:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Sr. Lafuente, aquesta és una proposició de llei ambivalent, pel seu argument, ho dic perquè ens diu: "vostès..." -ho ha dit en general, també entenc que ens inclou a nosaltres- diu: "estan més còmodes, o volen, o pretenen, o se senten bé derogant o anant en contra del PP". No, és que nosaltres amb aquesta proposició de llei també anam a favor del PP, anam a favor de la llei que el PP va fer l'any 86, anam a favor del PP del 86. El que passa, un altre tema és que

el PP s'hagi transformat, però en el 86 també era una llei seva. Per tant podem fer servir les dues frases, a favor i en contra del PP, perquè vostès són el pare de la criatura, un poc, de les dues coses, de l'any 86 i de l'any 2012. Certament hi ha gent que viu molt bé a la contra del Sr. Bauzá, això li ho reconec.

Vostè diu: "És que als d'El Pi no els ataquen per defensar les modalitats i a nosaltres sí", fa aquest argument, i té raó; el que passa és que això s'ha de contextualitzar, perquè El Pi mai no ha utilitzat les modalitats per oposar-se o per anar en contra d'aquelles mesures que afavoreixin i defensin la llengua pròpia de les Illes Balears, i molt sovint ha estat una certa tradició utilitzar les modalitats com a espantall per no donar suport a les proposicions, a les mesures, als decrets, a les normes que anaven a favor del català, i aquest és el seu problema i aquesta és la diferència. Per tant per a nosaltres és evident que no hi ha incompatibilitat en el fet de defensar la llengua i la seva unitat amb el fet de defensar les seves modalitats. El problema és quan s'utilitzen aquestes modalitats de manera..., de cortina de fum per anar en contra de la defensa de la llengua.

Sr. Pericay, és vera que la gent va i ve, però vénen i van els nascuts aquí i els no nascuts aquí. Per tant, diguem, a un món global tothom es mou, però és evident que les dades sociolingüístiques s'han d'utilitzar els habitants, si ho vol així dels empadronats, dels que fan la vida ordinària a les Illes Balears, no només dels nascuts, i més quan tots sabem que els nascuts a les Illes Balears diguem que són un percentatge, important, evidentment un percentatge important, però que hi ha un gran percentatge de població a les Illes Balears que no són nascuts en aquesta terra, i per tant qualsevol anàlisi sociolingüística ha de partir d'aquestes dades. Jo no dic que la dada que vostè ha donat no sigui certa, pertany a un estudi d'una persona de reconegut prestigi, tot això és així, però és evident que estam analitzant la realitat sociolingüística no podem obviar els no nascuts a les Illes Balears que viuen a les Illes Balears, i això és un poc el que vostè ha fet en el seu argument. Perquè, clar, aquesta llei el que pretén és intervenir en una situació sociolingüística determinada, que és la realitat sociolingüística de les Illes Balears, de tota la seva realitat sociolingüística, li ho deia bé la Sra. Busquets.

Per tant el que cerca aquesta llei és equilibrar una realitat sociolingüística que, com vostè ha dit, i entenc que és un poc contradictori amb les seves esmenes, perquè vostè ens ve aquí i ens reconeix que l'equilibri és impossible, i que l'equilibri és sempre a favor del castellà, vostè ha vingut aquí i ens ha dit això. El castellà és una llengua molt més poderosa, ens ho ha dit vostè; idò si això és així el que han de fer les institucions de les Illes Balears amb la llengua pròpia de les Illes Balears és, en la mesura que poden, i sabem que és molt difícil assolir l'equilibri real i perfecte, el que han de fer és fer de contrapès, com vostè deia, i compensar aquesta situació sociolingüística. Però, clar, vostès, tot i reconèixer la realitat sociolingüística, al final l'ataquen i diuen "no, no, vostès no facin res, vostès no defensin el català, vostès s'estan excedint a l'administració, mirin el que vostès fan a l'escola". No, no, és que la pretensió de l'escola és que els nins dominin les dues llengües oficials, com a mínim que dominin les dues llengües oficials, i això s'ha de fer tenint en compte la realitat sociolingüística que tenim en aquesta societat, i vostès no la volen tenir en compte, vostès ens volen dir "bé, en el que passa en el món socioeconòmic no ens

hi hem de ficar, no és la nostra funció; el que passa en el carrer tampoc no és la nostra funció". Home, com es fa política lingüística i com es compensen realitats sociolingüístiques sense tenir en compte el que passa en el carrer i el que passa en l'àmbit socioeconòmic? Això és impossible.

Per tant els demanam coherència. Si vostès creuen realment -perquè evidentment coincidim en aquesta realitat- si vostès creuen que el castellà és una llengua molt més poderosa i que l'equilibri és impossible, i que sempre les de perdre les té la llengua pròpia, el que vostès han de fer és convidar el Govern a implicar-se en el reequilibri cap a la llengua pròpia de les Illes Balears, i el que vostès haurien de fer és donar suport a aquesta proposició de llei.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments)

(Se sent el Sr. Melià de fons que diu: "us ha costat", i algunes rialles)

LA SRA. PRESIDENTA:

Té la paraula el Sr. Nel Martí pel Grup Parlamentari MÉS per Menorca.

EL SR. MARTÍ I LLUFRIU:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Se'ns ha dit, supòs que referint-se a MÉS, que vivim o vivíem molt bé amb Bauzá. Açò supòs que és una broma, supòs que és una broma. El que passa és que les referències a Bauzá són inevitables, perquè la història no s'ha acabat i perquè Bauzá és viu, i alguns volem saber si aquest Partit Popular es manté en l'ortodòxia d'aquests quatre anys de l'expresident Bauzá o si pensa afegir-se, atracar-se al consens del 86. Açò és el que estam demanant.

Sr. Pericay, si partim dels estudis i de les tesis de Joan Melià i de Joan Veny, jo crec que tindriem moltes coses aclarides, moltes coses aclarides, però em tem que no és així, però ja m'agradaria que els seus estudis, les seves tesis fossin el punt de partida perquè aquest parlament fes un debat sobre quin ha de ser el pacte social i lingüístic en aquesta comunitat autònoma. No m'ho crec, però endavant.

Ens posam d'acord, ens diuen..., bé, que no ens preocupen els problemes dels ciutadans i que, açò sí, ens posam d'acord per derogar els decrets del Partit Popular de la passada legislatura. Evidentment, i tenim el suport dels ciutadans que així ens ho demanaven, clar. Nosaltres volem complir el programa, complirem el programa; el que no farem nosaltres, efectivament, és centrar la preocupació dels ciutadans en coses tan ridícules com fer una consulta popular per veure on s'ha de col·locar el betlem, cosa que planteja el Partit Popular a Maó. Nosaltres açò no ho plantejarem; si açò és la gran preocupació que té el Partit Popular, moure tota una consulta popular per veure on ha de col·locar el betlem la ciutat de Maó..., doncs benvinguts al món dels ridícules, perquè açò no pot ser més que fer el ridícul.

Ens diu que som fanàtics, fanàtics perquè creim que els topònims han de seguir la fórmula oficial, ha de ser en català, cosa que és el criteri de la Universitat de les Illes Balears, de l'Institut d'Estudis Catalans, l'informe del mateix ajuntament, l'Institut Menorquí d'Estudis... Nosaltres, sí, som al costat d'aquests. Doncs jo crec que el debat és entre ciència i política, i nosaltres estam al costat que els temes científics s'han de resoldre científicament i, els temes polítics, políticament, i vostès volen decidir políticament decisions científiques, aquest és el conflicte. Si el món científic obre i troba un consens sobre que la grafia, el topònim de la ciutat de Maó ha de ser tal, doncs els que estam al costat de la ciència l'acceptarem, però jo li diria que posin el marxa doncs els debat científic. I ja està bé que ens diguin avui fanàtics, inquisidors; jo els vull recordar que fa poc temps aquí, quan jo em referia a la forma d'actuar i fer política del Partit Popular i l'associava amb una fórmula que jo crec que alguns perfectament l'han qualificada com de neofranquisme el Partit Popular no ho acceptava, no ho acceptava i fins i tot cridava l'atenció. Avui s'ha posat a l'altre costat i no hi ha cap problema, no hi ha cap problema ja a referir-se a l'oposició com a inquisidors fanàtics. Jo seguec pensant el mateix, que la política que va practicar d'autoritarisme durant la passada legislatura és molt associable a fórmules "neo", a fórmules "neo" que haurien d'estar més que oblidades.

I efectivament, sí que em preocupa el Tribunal Constitucional, ho he dit i ho diré també avui aquí, i crec que és un punt de debat que haurem d'obrir i haurem de plantejar. És probable, lamentablement és probable que en aquesta llei que avui surti aquí hi hagi impugnacions a través, efectivament, de la comissió, i s'hagi de crear una comissió bilateral per negociar, i si no hi ha acord que arribem al Constitucional. Aquest escenari, que hauria de ser impensable, lamentablement no ho és, impensable, és versemblant, lamentablement, i jo em plantejé que farà aquest parlament en aquesta situació: defensarà el consens de 1986, que ha durat trenta anys, que ha servit per tenir un pacte i una pau social?, o, des del meu punt de vista, s'humiliarà i acceptarà qualsevol decisió encara que sigui en contra de polítiques de normalització lingüística? Perquè és evident que -i ho sabem- que el Tribunal Constitucional d'avui, que no és el del 86, pensa diferent, i per a ell el terme igualtat té un significat diferent que tenia el 86; i per a ell el terme preferent, preferència, té un significat diferent, aquest Constitucional evidentment tan independent i tant..., tant de tots, no és ver? Ho dic irònicament.

I, finalment, pel topònim de Maó -acab-, doncs Maó és un topònim, Sr. Lafuente, preromà que van adoptar els conquistadors de la corona catalanoaragonesa, efectivament, el 1287, i que des de llavors s'ha utilitzat ininterrompudament. Sap quan s'ha utilitzat més el terme, també correcte en castellà, de Mahón? Doncs durant la restauració borbònica, el 1875, i durant el règim franquista, però si vostè ho consulta a les institucions científiques, demani'ls quina és la grafia i el topònim que s'utilitza per referir-se a la ciutat de Maó, i si vostè es compromet a fer-los cas doncs segurament tindrem moltes coses resoltes. Ara bé, acabar dient "arriben els catalans i ho imposen tot" demostra la catalanofòbia; "arriben els catalans i ho imposen tot", sí, arriben els catalans i ho imposen tot. No, Maó, no és una grafia ni un topònim inventat pels catalans, és un topònim i una grafia arrelats a la nostra cultura

i a la nostra història de Menorca, i els catalans el que fan és incorporar-la i normalitzar-la, cosa que a vostès els molesta tant.

Jo crec que avui podríem assumir un nivell...

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Martí, hauria d'anar acabant.

EL SR. MARTÍ I LLUFRIU:

Sí, acab. ...de tranquil·litat i normalitat si el Partit Popular decidís a la fi de quin costat està: del camí del consens, de l'avanç en el consens, o de les tesis d'aquests quatre anys, que eren d'imposició. Amb aquesta decisió avui ja faríem un gran salt, seria un gran pas endavant; crec, però, lamentablement que no serà així.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Té la paraula la Sra. Elena Baquero, del Grup Parlamentari Socialista.

LA SRA. BAQUERO I GONZÁLEZ:

Amb el seu permís parlaré des d'aquí. És un moment. Ens critiquen la falta de consens, com si fos tot culpa nostra. Sr. Pericay, en quin moment vostè ha intentat el consens?, perquè per descomptat a mi no m'ha trucat ni ha fet intent de parlar amb mi per trobar cap consens. I el Sr. Lafuente, del Grup Popular, sap que sí que hi ha hagut l'intent, el que passa és que no s'hi ha arribat. Una cosa és que no s'hagi fet l'intent, l'altra és que no arribem a un consens o a un acord. De totes maneres tinc l'esperança que..., ara retornem a la Llei del 86 però després es pot obrir un procés per arribar a aquest acord.

I quant a les modalitats del català, no m'han contestat, continuen sense contestar-me. Volen posar les modalitats? Si nosaltres hi estem d'acord, si ho recull la llei en el punt 2.5 -ja me'l sé de memòria-, per què ho volen posar tantes vegades? No m'han contestat.

Bé, res més. Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Sí, té la paraula, Sr. Melià.

EL SR. MELIÀ I QUES:

Sí, gràcies, Sra. Presidenta. El nostre grup demana la votació separada de les esmenes 10306 i 10281 de la resta d'esmenes.

I també hem parlat amb la resta de portaveus dels grups parlamentaris i, als efectes d'aclarir que no hi hagués dubtes sobre les competències, proposaríem que, per unanimitat,

s'inclogués, a l'article 14.1, no, a l'article 14.2, perdó, on diu "correspon al Govern de la comunitat autònoma, d'acord amb l'assessorament", que digués "correspon al Govern de la comunitat autònoma o als consells insulars, d'acord amb l'assessorament". Només seria afegir "o als consells insulars", crec que hi ha unanimitat de tots els grups, i així evitariem dubtes sobre la competència.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Lafuente, té la paraula.

EL SR. LAFUENTE I MIR:

Gràcies, Sra. Presidenta. També per demanar vot separat respecte de les esmenes del Grup Mixt, en concret si es pot votar separatament la 10300 i la resta conjuntament.

I respecte de la votació de l'apartat 4, l'article únic i disposicions, on no és mantenen esmenes, el punt 6 sigui, bé, es faci vot separat dels tres punts d'aquest apartat 4.

I manifestar la nostra conformitat respecte del que acaba de manifestar el portaveu d'El Pi en la modificació de l'article que ha citat.

LA SRA. PRESIDENTA:

Hi ha acord de tots els grups en relació amb el manifestat pel Sr. Melià?

EL SR. PERICAY I HOSTA:

Presidenta, no, només el mateix que acaba de dir el Sr. Lafuente, la nostra conformitat amb el que el Sr. Melià ha dit, també.

LA SRA. PRESIDENTA:

Molt bé. Passarem a la votació. Votació separada de l'esmena del Grup Parlamentari Popular RGE núm. 10281/15. Iniciem la votació. 10281. Votam.

Vots a favor, 22; vots en contra, 33; abstencions, 3. Queda rebutjada l'esmena.

Votació de les esmenes del Grup Parlamentari Popular RGE núm. 10280 i 10282. Votam.

Vots a favor, 22; vots en contra, 36. Queden rebutjades les esmenes esmentades.

Votació separada de l'esmena del Grup Parlamentari Mixt, Ciutadans, RGE núm. 10306. Votam.

Vots a favor, 2; vots en contra, 53; abstencions, 3.

Votació de l'esmena del Grup Parlamentari Mixt, Ciutadans, RGE núm. 10300. Votam.

Vots a favor, 22; vots en contra, 36.

Votació de les esmenes RGE núm. 10301 a 10305. Votam.

Vots a favor, 2; vots en contra, 56.

Passam a la votació de l'articulat. Votació separada dels següents punts de l'article únic als quals s'hi mantenen esmenes: punt 2, article 6.1, i punt 4, article 9. Votam

Vots a favor, 56; abstencions, 2. Queden aprovats el punt 2 i el punt 4.

Votació de la resta de punts de l'article únic als qual s'hi mantenen esmenes: punt 1, article 1.2.a); punt 3, article 8; punt 5, article 14; punt 7, article 34.

EL SR. LAFUENTE I MIR:

Perdó, presidenta?

LA SRA. PRESIDENTA:

Sí, té la paraula, Sr. Lafuente.

EL SR. LAFUENTE I MIR:

Gràcies, presidenta. Podem fer vot separat del punt 1 i 3 i punt 5 i 7?

LA SRA. PRESIDENTA:

Hi està tothom d'acord? Votació del punt 1 i del punt 3 de l'article únic als quals es mantenen esmenes. Votam.

Vots a favor, 58. Queden aprovats el punt 1 i el punt 3.

Votació dels punts 5 i 7. Votam.

Vots a favor, 36; vots en contra, 22.

Votació separada de la denominació de la proposició de llei i de la disposició final única. Votam.

Vots a favor, 58.

Votació de la resta dels punts de l'article únic, votació del punt 6. Votam.

Vots a favor, 56; vots en contra, 2.

Votació de la disposició addicional única. Votam.

Vots a favor, 36; abstencions, 21.

Votació de l'exposició de motius. Votam.

Vots a favor, 36; abstencions, 22.

Es faculden els Serveis Jurídics de la Cambra per fer les correccions i modificacions tècniques necessàries per tal que la llei en qüestió tenguí una redacció coherent.

Una vegada esgotat el debat i les votacions, aquesta presidència proclama aprovada la Llei de modificació de la Llei 3/1986, de 29 d'abril, de normalització lingüística a les Illes Balears.

(Aplaudiments)

II. Debat de presa en consideració de la Proposició de llei RGE núm. 10274/15, presentada pels Grups Parlamentaris Socialista, Podem Illes Balears, MÉS per Mallorca, MÉS per Menorca i Mixt, Gent per Formentera, de modificació de la Llei 3/2007, de 27 de març, de la funció pública de la CAIB amb mesures de recuperació i foment de l'ús del català en l'àmbit de la funció pública.

Passam al segon punt de l'ordre del dia que correspon al debat de presa en consideració de la Proposició de llei RGE núm. 10274/15, presentada pels Grups Parlamentaris Socialista, Podem Illes Balears, MÉS per Mallorca, MÉS per Menorca i Mixt, Gent per Formentera, de modificació de la Llei 3/2007, de 27 de març, de la funció pública de la CAIB amb mesures de recuperació i foment de l'ús del català en l'àmbit de la funció pública.

La secretària primera llegeix el criteri del Govern, escrit RGE núm. 297/16.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

“Govern de les Illes Balears, Marc Pons i Pons, secretari del Consell de Govern, certifico:

Que el Consell de Govern, a la sessió de dia 8 de gener del 2016, adoptà, entre d'altres, l'acord següent:

Acord de manifestació del criteri de Govern de les Illes Balears respecte de la presa en consideració i la tramitació de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/2007, de 27 de març, de la funció pública de la comunitat autònoma de les Illes Balears amb mesures de recuperació i foment de l'ús del català en l'àmbit de la funció pública.

La Mesa del Parlament de les Illes Balears, a la sessió del dia 16 de desembre del 2015, va admetre a tràmit la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/2007, de 27 de març, de la funció pública de la comunitat autònoma de les Illes Balears amb mesures de recuperació i foment de l'ús del català en l'àmbit de la funció pública, presentada pels Grups Parlamentaris Socialista, Podem Illes Balears, MÉS per Mallorca, MÉS per Menorca i Grup Mixt, Gent per Formentera.

D'acord amb l'article 131.3 del Reglament del Parlament de les Illes Balears, la Mesa de la Cambra ha tramès la proposició de llei esmentada, que es tramita pel procediment d'urgència, al Govern de les Illes Balears, perquè, en el termini de vuit dies, manifesti el seu criteri respecte de la presa en consideració, i també la seva conformitat o no pel que fa a la tramitació, si implica un augment dels crèdits o una disminució dels ingressos pressupostaris.

Una vegada sol·licitat el parer de les Conselleries de Participació, Transparència i Cultura, d'Educació i Universitats i d'Hisenda i Administracions Públiques sobre la iniciativa legislativa esmentada a fi de poder traslladar el criteri del Govern al Parlament, totes han manifestat el respecte i judici favorable, que comparteix també la Conselleria de Presidència.

Per tot això, el Consell de Govern, a proposta del conseller de Presidència, adopta l'acord següent:

Primer. Manifestar, atès el que disposa l'apartat 3 de l'article 131 del Reglament del Parlament de les Illes Balears, el criteri favorable del Govern de les Illes Balears respecte de la presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 3/2007, de 27 de març, de la funció pública de la comunitat autònoma de les Illes Balears amb mesures de recuperació i foment de l'ús del català en l'àmbit de la funció pública, RGE núm. 10274/2015.

Segon. Manifestar igualment, en consideració al que estableix el mateix article del Reglament de la Cambra, la conformitat del Govern de les Illes Balears pel que fa a la tramitació de la proposició de llei esmentada.

Tercer. Donar trasllat d'aquest acord al Parlament de les Illes Balears perquè se'n derivin els efectes oportuns.

I perquè consti i tenguí els efectes que correspongui, expedisc aquest certificat, amb el vist-i-plau del president.”

LA SRA. PRESIDENTA:

Intervencions per part dels grups parlamentaris presentants, en l'ordre que figura a l'escrit de la proposició de llei. Té la paraula la Sra. Pilar Costa, pel Grup Parlamentari Socialista.

LA SRA. COSTA I SERRA:

Gràcies, Sra. Presidenta. Ara, quasi tres anys després, jo diria que d'un clima de tensió, d'esbrancament i de crispació i de divisió que es va viure a la societat de les nostres Illes, i també aquí, en el Parlament, una divisió i crispació que va provocar el Partit Popular a l'anterior legislatura i la dèria del Sr. Bauzá, tornam a aquest Parlament com a mínim a un clima de normalitat, de tranquil·litat per debatre sobre el retornament del requisit del català a la funció pública, com fa uns minuts també hem pogut tenir el debat amb un to de serenitat en la reforma de la Llei de normalització lingüística. I no és que digui que les posicions que defensa el meu grup siguin les normals i les de qualsevol altre grup no ho siguin, ni molt menys, però el que sí voldria expressar és que avui donam la primera passa per tornar la dignitat en matèria lingüística a la nostra legislació, a la nostra funció pública i per tant als nostres ciutadans que puguin adreçar-se en condicions d'igualtat i tenir aquesta relació d'igualtat amb l'administració.

I aquesta normalitat ve a sumar-se a la derogació d'un seguit de despropòsits que vàrem veure la passada legislatura i que varen ser molt contestats políticament, però també socialment, com va ser la Llei de símbols, que varen provocar que fins i tot en aquest mateix Parlament, l'anterior presidenta de la Cambra, quasi literalment arrabassés alguns símbols o

banderes de les mans d'alguns dels diputats o simplement cartellets que es posaven a les bancades de l'oposició. Afortunadament avui això ja no passa, com ja no passa que a les aules ens trobem infants o professors obligats a impartir matèries no lingüístiques en anglès, sense tenir-ne la formació suficient.

Com a partir de l'aprovació de la Llei que avui fem una primera passa en prendre en consideració, no pot tornar passar que la nostra llengua pròpia sigui relegada de la funció pública de tal manera que podia provocar que ciutadans de les nostres Illes no poguessin ser atesos amb una de les dues llengües oficials, el català. I part d'aquesta actitud del Partit Popular, sincerament, ve, pens que ve agreujada en bona part per un grau d'ignorància, i no dic que siguin ignorants, sinó que em refereixo a una ignorància política des del punt de vista polític, o de menyspreu del que diu el nostre Estatut d'Autonomia. L'Estatut d'Autonomia diu clarament, i el va votar també el Partit Popular, que la llengua catalana és la llengua pròpia de les Illes Balears; és a dir, tenim dues llengües cooficials, que ningú no posa en dubte, el català i el castellà, i en tenim una sola de pròpia.

I sincerament crec que és aquí moltes vegades on ve, no sé si dir-los la confusió o les males intencions; jo, ahir mateix, participada en un debat radiofònic, on la representant de Ciutadans, i estic convençuda que ho deia, no sé si per desconeixement, però en cap cas no vaig pensar que ho digués amb mala intenció, on, quan parlava de la reforma de la Llei de normalització lingüística que hem vist abans i per tant no tornaré entrar en aquell debat, però sí deia com angoixada que, és clar, que en aquesta Llei de normalització lingüística parlàvem només del català, però no es tenia en compte el castellà. I és que la llengua pròpia, l'única que tenen aquestes Illes, és el català; l'altra és cooficial, per suposat, i no necessita una protecció especial i per tant no necessita d'una llei de normalització del castellà.

Com tampoc no necessita la Llei de funció pública de les Illes Balears que facem una especial protecció del castellà, perquè la legislació bàsica de l'Estat ja preveu que sempre i en tot cas el castellà és un requisit ineludible per accedir a la funció pública. Mentre no s'interioritzi això, crec que serà impossible tenir un mínim debat seriós i rigorós.

Per tant, sembla que l'única obsessió que va tenir el Sr. Bauzá a la passada legislatura era atacar la llengua pròpia, segurament per la urticària que sempre li ha fet tot el que fa referència a la nostra cultura, a la nostra llengua, fins i tot al nostre autogovern. Fa tres anys cent mil persones varen sortir al carrer i clamaren en contra de la política educativa i lingüística del Govern del Partit Popular i el Partit Popular en va fer cas omís. Fa tres anys, 12.000 al·legacions, les màximes que s'han rebut mai en aquest parlament, es van rebre amb les institucions en contra de la modificació de la Llei de funció pública, i el Partit Popular en va fer cas omís.

Avui, tres anys després, he escoltat també la portaveu del Grup Parlamentari Popular fer el mateix discurs que en la passada legislatura i jo els pregunto, de veritat no han pres nota ni mica del que digueren els ciutadans a les urnes? He de reconèixer que en les formes s'han calmat una mica, no estan

tan esverats, a pesar que segueixen sense defensar la legislació que havien consensuat l'any 86, és a dir, fa trenta anys, o la que va aprovar el Partit Popular l'any 2007 de funció pública.

Bé, idò, nosaltres sí que volem donar resposta al que pensam que va ser un clam, però per sobre de tot de retornar els drets que teníem l'any 86, com deia fa ara trenta anys, amb la Llei de normalització lingüística, que ja hem debatut, i amb la Llei de funció pública de 2007 perquè algú tan poc sospitós de catalanisme, com el Sr. José María Rodríguez, era el conseller d'Interior l'any 2007 quan es va aprovar aquesta llei que exigia el català com a requisit.

Aquí els presentam una proposició de llei signada per tots els grups que donen suport al Govern, el Partit Socialista, MÉS per Mallorca, MÉS per Menorca, Podemos i Gent per Formentera, una llei que modifica la Llei de funció pública de 2007 per recuperar i fomentar l'ús del català a l'àmbit de la funció pública recollint, a més, la reflexió que va fer la sentència del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears de l'any 2010, que deia que l'administració de la nostra comunitat autònoma pot, però també ha d'ordenar el coneixement de la llengua catalana com a requisit general d'accés a les activitats públiques. Hem de recuperar el consens, clar que sí, hem de recuperar la nostra llengua pròpia, dotar-la d'oficialitat i prendre mesures que afavoreixin el seu ús institucional i social. I així ho diu l'exposició de motius.

Faig una crida als membres del Partit Popular, jo entenc, i em pos en el seu lloc, que aquí avui en seu parlamentària puguin estar atrapats per l'ombra allargada del Sr. Bauzá atès que bona part dels que avui són aquí diputats o bé ja ho eren la passada legislatura o bé formaven part del Govern del Sr. Bauzá com a consellers, com a directors generals o com alts càrrecs. Jo els deman que s'independitzin d'aquest lligam, i no els ho demanaria si constatàs que tots vostès ho fan per convenciment, alguns sí, per suposat, però molts d'altres per darrera o en converses sinceres tant en aquesta legislatura com en l'anterior reconeixien que no combregaven amb aquesta dèria antilingüística o anti la nostra cultura. És cert que fins i tot hi va haver institucions, el mateix Consell Insular d'Eivissa en la passada legislatura presidit per qui ara avui és també diputat aquí, varen dir que continuarien demanant el català com a requisit en aquesta institució que presidia. Idò avui tenen una possibilitat d'or, amb la votació de la derogació del TIL ja sabem que el seu grup es va dividir per mor d'aquella votació, superin aquesta posició immobilista de confrontació i se sumin al que va demanar una majoria de ciutadans a la passada legislatura. Avui tenen una oportunitat, crec que seria bo que no la tornin a menysprear.

Per continuar amb el contingut de la llei, que -com he dit- avui prenem en consideració i després ja començarà la seva tramitació ordinària en termini per presentar esmenes de les quals estam disposats a estudiar seriosament a fi que la votació final o l'aprovació final tenguí el màxim consens possible, també vull ressaltar que a través de la disposició derogatòria primera es recull que mentre no es desenvolupin reglamentàriament els articles 30 i 50 de la Llei de funció pública s'estableix un règim de coneixement de la llengua catalana exigible per ingressar en els llocs de feina de la comunitat per part del personal funcionari i laboral. A la

següent disposició transitòria succeeix el mateix respecte del personal estatutari laboral del Servei de Salut de les Illes Balears i, en aquest cas, també s'estableixen excepcions quan la prestació assistencial pugui resultar afectada per la manca o insuficiència de professionals o quan s'hagin de contractar investigadors o científics d'àmbit nacional o internacional.

Tota la regulació que recull la llei s'ha fet amb el respecte constitucional i estatutari pertinent, amb la Carta Europea de les Llengües Regionals i Minoritàries que va ser, a més, ratificada per l'Estat espanyol l'any 2001. La llei conté, a més, mesures de recuperació i de foment de l'ús del català en l'àmbit de la funció pública per permetre i assegurar-ne l'ús normal per part dels poders públics autonòmics i dels empleats públics tenint en compte que l'Estatut d'Autonomia contempla com una opció necessària per a la normalització del català en tots els àmbits.

I no voldria deixar de referir-me, que m'imagín que l'oposició ho farà, a la recent sentència del Tribunal Constitucional que, amb motiu del recurs que el meu partit va interposar, que els socialistes vàrem interposar, contra la modificació que va fer el Sr. Bauzá i que, malgrat estar rebutjat el recurs, va tenir també dos vots particulars contundents sobre la inconstitucionalitat de la norma, el cert és que la majoria del tribunal va decretar que era constitucional i no hi tornarem a incidir, no hi continuarem aprofundint, ...

(Remor de veus)

... no, no, no pos en dubte que el Tribunal Constitucional ha dit que és constitucional i, per tant, ho és, malgrat que jo puc diferir de criteris jurídics de la majoria del Tribunal Constitucional, que són tan respectables encara que no són els que al final tenen valor, com els dels altres magistrats que també varen diferir, però la respect perquè aquesta són les regles del joc. Però el que volia dir és que quan el Tribunal Constitucional es va pronunciar dient que la norma era constitucional al mateix temps deia que el poder executiu podia acordar el que considerés oportú políticament, és a dir, tant si el català era requisit com si no, la norma era constitucional. I ho vull ressaltar perquè l'any 2013, fa ara quasi bé tres anys, quan va sortir la sentència alguns membres del Partit Popular varen aprofitar per confondre els ciutadans -una vegada més, que no es varen confondre perquè en el mes de maig ho varen tenir una mica més clar-, i varen dir que l'única possibilitat era que el català en l'administració pública fos un mèrit. I vostès saben que això no és així i de fet ho saben prou bé que l'any 2007 varen aprovar la Llei de funció pública on deia que el català era un requisit.

També voldria destacar les paraules de la presidenta del Govern que l'any 2012, com a cap de l'oposició, va prometre en el debat que vàrem tenir en aquells moments, va prometre que els socialistes si governàvem modificariem la llei com una de les primeres mesures que prendriem en aquesta legislatura. I aquí estam complint allò que vàrem prometre el meu grup, el Grup Parlamentari Socialista, juntament amb els altres grups que donen suport al Govern, per compromís, per coherència i sobretot i per damunt de tot per convicció. Trob que no hi ha res més trist que aquells responsables polítics que reneguen del que són, de la seva terra, de la seva cultura i de la seva llengua,

i el Partit Popular en la passada legislatura va renegar de massa coses. Per això, avui tots tenim una nova oportunitat, aprofitin-la, els ciutadans ja varen parlar a les urnes per aquella actitud, per aquelles mesures errònies preses, ara podem rectificar perquè el contrari voldrà dir que, malgrat intenten fer creure que tenen dues ànimes els pobres regionalistes que empenyen per normalitzar la situació, el cert és que cada vegada més els que reneguen de tot “lo nostro”, que dirien vostès dins el Partit Popular, van guanyant terreny fins al punt que aquest tema de l'arraconament de la nostra llengua els va fer perdre importants actius del seu partit.

Vull destacar també, n'he tengut coneixement pels mitjans de comunicació avui, que el mateix Consell d'Europa va fer públic la setmana passada un informe on critica durament el decret del TIL, que afortunadament ara ja no existeix, i sobretot l'arraconament que tenia la llengua pròpia de les Illes Balears amb les mesures que prenia el Govern.

En aquells moments sembla que no els va importar gaire, esper que com a mínim avui els importin i a tots ens importin els ciutadans, la gent d'aquesta terra, que és a qui ens devem tots.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Té la paraula el Sr. Baltasar Picornell del Grup Parlamentari Podem Illes Balears.

EL SR. PICORNELL I LLADÓ:

Moltes gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, treballadors i treballadores de la Cambra, tinguin molt bon dia vostès. A Podem ens preocupa la igualtat de la gent i en una societat bilingüe, cosmopolita i diversa això passa per (...) coneixement de totes les llengües i, per tant, del català, la nostra llengua pròpia. La nostra defensa de la nostra llengua i de mesures de normalització lingüística com aquesta persegueixen l'objectiu de la igualtat, no importa d'on vinguis i en quina família has nascut volem que tothom sigui capaç de parlar amb, almenys, les dues llengües.

La capacitat lingüística de la gent de les nostres illes, una societat tan rica, diversa i multicultural, no es pot permetre un grau de coneixement del català tan baix, (...) català a les nostres illes és d'integració per a tothom i hauríem de caminar cap a un futur on la llengua catalana sigui una llengua comuna, un pont de trobada d'unes illes obertes al món i a partir d'aquí també citaré coses que abans ha esmentat la meua companya Laura en tema de funció pública i de la llengua.

El nostre sistema educatiu de les Illes Balears ha de ser un instrument bàsic de l'ensenyament del català, molts dels nostres joves que han passat per l'escola es mostren incapaços de respondre en català, però almenys fa que pugui conèixer mínimament la nostra llengua, d'aquesta forma també facilita la nostra llengua a la població escolaritzada d'origen immigrant ja que en els ambients on es mouen no se sol facilitar i és

d'admirar que molts de fills d'immigrants a dia d'avui i sobretot als pobles parlin el català, això és un clar exemple d'integració.

Nosaltres, Podem, un partit ple de forasters, de gent vinguda d'arreu del món, molts d'ells castellanoparlants, però tenim les coses molt clares: la llengua d'aquestes illes és el català i és la nostra llengua comuna, la que tots sentim com a nostra, la que tots aprenem i cuidem i tenim molt clar que serà la llengua dels nostres fills i nets malgrat que no sigui la nostra. Per tot això creim que l'Administració pública ha de servir d'estendard d'unes illes que posen la seva llengua no com a identitat, sinó com a punt de trobada.

Què diu el nostre Estatut d'Autonomia a l'article 4.3? “Les institucions de les Illes Balears han de garantir l'us normal i oficial dels dos idiomes, el català i el castellà, han de prendre les mesures necessàries per assegurar-ne el coneixement i han de crear les condicions que permetin arribar a la igualtat plena de les dues llengües quant als drets dels ciutadans de les Illes Balears”.

Ara parlaré un poc d'aquesta persona que ens dona tant d'argumentari normalment, segons el Sr. Lafuente, el canvi del Govern del molt poc honorable Bauzá va trencar un consens social que havia regnat en aquestes illes des de la caiguda de la dictadura. Bauzá es va caracteritzar per una política d'austeritat cap a la llengua catalana i ens va mostrar un capteniment institucional mitjançant la legislació i la seva acció política i va marcar un retrocés de la normalització lingüística per arribar a una societat plenament bilingüe, però de moment la passada legislatura l'atac més gran que s'ha fet contra la llengua catalana després del franquisme, desmuntant la part substancial de la legislació lingüística que les Illes Balears d'ençà del començament de l'autonomia i que dotava d'instruments per a la recuperació del català mitjançant la Llei 9/2012, de 19 de juliol, de modificació de la Llei 3/2007, de 27 de març, de la funció pública de la comunitat autònoma de les Illes Balears, posant molt d'èmfasi, per suposat, en el fet de la supressió del requisit del català per accedir a la funció pública de la comunitat autònoma amb l'objectiu d'anul·lar la consideració de la llengua pròpia que marca l'Estatut d'Autonomia, d'aquesta forma s'eliminava la igualtat de les dues llengües oficials, ara mateix cap funcionari ni cap càrrec públic no té ara cap obligació de saber el català, a més la nova llei de funció pública ha eliminat totes les disposicions que significaven qualsevol obligació d'emprar el català per part de l'Administració i dels funcionaris.

Les administracions, les corporacions i les institucions públiques de les Illes Balears han de garantir la capacitació i l'habilitació lingüística necessàries de tot el seu personal, que ha de tenir un nivell de coneixement adequat i suficient de les dues llengües oficials tant en l'expressió oral com en l'escrita que els faci aptes per exercir les funcions pròpies del seu lloc de treball.

Molts de portaveus han fet referència a l'anterior exposició de l'altra llei, com el Sr. Melià, a l'anterior proposició de llei sobre el castellà, el coneixement del castellà s'acredita ordinàriament per mitjà de la titulació oficial que resulta dels diferents nivells d'educació obligatòria i, atès que el seu

ensenyament està garantit a tot l'Estat i ho ha estat històricament sense cap interrupció, no cal preveure cap sistema especial per acreditar-ne el coneixement als processos de selecció del personal i de provisió de llocs de treball de l'administració, llevat que puguin accedir-hi persones que no tinguin la nacionalitat espanyola.

Per al català, en canvi, l'exclusió legal del seu ensenyament a l'escola fins al curs 78-79 i la lentitud del procés de la seva incorporació al sistema educatiu, que només va ser plenament efectiva a partir del 83, comporta l'existència d'un sector encara important de la població de les Illes Balears que es va veure impedit legalment d'aprendre'l. Per aquests motius cal preveure un sistema per acreditar-ne el coneixement per part del personal al serveis d'administracions públiques de les Illes Balears, d'acord amb la Sentència del Tribunal Constitucional 46/1991, de 28 de febrer, que va reconèixer la constitucionalitat de l'exigència del coneixement del català al personal que opta per accedir-hi, i això per tal que aquest pugui usar el català d'acord amb el seu caràcter de llengua pròpia i garantir plenament el dret de la ciutadania a optar per una altra llengua oficial en la seva relació amb l'administració.

De tots aquests atacs que he esmentat abans, en són clars exemples el TIL, la Llei de símbols, però el més preocupant és la seva preocupació per fomentar mitjançant les seves amistats amb el Cercle Balear i la Fundació Jaume III una llengua inventada inexistente com és el balear.

L'eliminació total de la Televisió de Mallorca i Ona Mediterrània al Consell de Mallorca, l'eliminació d'antena de tots els canals de TV3, la promoció del Llibre d'estil d'IB3 i tot un seguit de lleis d'exclusió lingüística, la Llei de comerç que entre altres mesures eliminava la regulació de la retolació dels comerços. Així mateix el Partit Popular es va dedicar a impugnar acords municipals que incorporaven els requisits lingüístics per a l'accés a la funció pública amb la qual cosa el coneixement del català va passar a ser un mèrit en lloc d'un requisit.

Aquesta forma de governar d'espallles a la societat i a la ciutadania de les Illes Balears generarà constants confrontacions en l'anterior govern del Partit Popular mitjançant movilitzacions i protestes de la societat civil.

Per tot això es fomenta aquesta proposició de llei que sorgeix amb l'objecte de resoldre els problemes generats per la intolerància, manca de connexió i proximitat amb la societat i el poble de les Illes Balears de l'anterior govern del Partit Popular.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Té la paraula la Sra. Bel Busquets pel Grup Parlamentari MÉS per Mallorca.

LA SRA. BUSQUETS I HIDALGO:

Moltes gràcies. Bon dia una altra vegada, aquesta proposició de llei de modificació de la Llei 3/2007, de 27 de març, de la funció pública de la comunitat autònoma de les Illes Balears, amb mesures de recuperació i foment de l'ús del català en aquest àmbit és una altra mesura per recuperar l'oficialitat real del català que és la llengua pròpia de les Illes. Ja ho dit abans, aquesta és una passa més per superar la nefasta legislatura anterior.

Amb aquesta proposició de llei el que es pretén és tornar posar en marxa mesures d'impuls i d'afavoriment de l'ús del català en la vida institucional i administrativa i sobretot es retornaran els drets dels catalanoparlants a ser atesos en la seva llengua, la catalana, per l'Administració.

Convé recordar que la política lingüística del Sr. Bauzá era la política lingüística del Cercle, els campions de l'autoodi cap a la llengua i la cultura catalanes. Eliminar el requisit del català per treballar en l'administració era relegar la nostra llengua a un espai familiar i folklòric com ho eren les sobrassades penjades a una escala de collir figues, però ara és el moment en què el sentiment majoritari en la societat balear és favorable a reconstruir la situació que en matèria de llengua existia fins a l'inici de la legislatura passada i, per tant, procliu a recuperar, amb la legislació sobre l'ús de les llengües oficials, aquells elements necessaris per retornar al català un estatus més coherent amb els mandats de protecció i foment determinats per l'Estatut d'Autonomia.

És per això que avui consideram indispensable assumir novament la normativa en matèria de capacitació lingüística dels empleats públics, perquè així és l'única manera de retornar els drets lingüístics als administrats catalanoparlants, que podran ser atesos en la seva llengua. Els ciutadans i les ciutadanes de les Illes Balears exigeixen en les seves relacions amb les administracions que els empleats públics disposin de la capacitació adient en les llengües oficials de la comunitat autònoma, i que per tant puguin atendre les seves demandes eficaçment també en català.

Per tot això els grups que donam suport al Govern presentam avui aquest apartat de la Llei de funció pública, que fa referència a la presència de la llengua catalana a l'administració, de manera urgent. Aquesta modificació ha estat insistentment demanada pels ajuntaments, els consells i les empreses del sector públic, que necessiten obrir borsins de feina o oferir llocs a l'administració, en què les persones que hi optin han de poder garantir l'atenció en català als usuaris. Per això avui començam aquest procés.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments)

(El Sr. Vicepresident primer substitueix la Sra. Presidenta en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Busquets. Pel Grup Parlamentari MÉS per Menorca té la paraula el Sr. Nel Martí.

EL SR. MARTÍ I LLUFRIU:

Moltes gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats, jo crec que l'objectiu de la modificació que va fer el Partit Popular la passada legislatura amb la modificació de la Llei de funció pública era molt clar, molt clar l'objectiu: relegar la llengua pròpia a llengua no necessària a l'administració, i açò és, encerta manera, de *facto*, eliminar els efectes jurídics de la consideració com a llengua pròpia.

Jo diria que convé parlar molt clar, i crec que es xerra als passadissos també s'hauria de dir aquí, i jo el que sent als passadissos és una cosa molt clara, i és que el Partit Popular voldria que el castellà fos també una llengua pròpia. Sí. Tant és així que quan escriuen els texts, quan escriuen, doncs ho posen, ho posen. I no tornarem recordar -el Sr. Gómez ja ho sap prou bé- els retrets que han fet als textos dels esborranys de la Llei audiovisual, quan apareixia constantment que aquesta comunitat autònoma tenia dues llengües pròpies. O açò s'ho ha inventat qui parla?, s'ho han inventat, no? O, per exemple, l'errada del president Bauzá quan deia que el castellà -paraules literals seves- és el nostre idioma i el català és el cooficial. Açò també s'ho inventa qui parla?, no, açò és cert, no?, deu estar enregistrat, està en els diaris, deu ser així.

El concepte de llengua pròpia implica necessàriament l'entrada en joc d'un element clarament diferenciador en el marc de la doble oficialitat, i aquesta diferenciació es fa a favor de la llengua territorial pròpia, que en el nostre cas és la catalana. Jo crec que aquest és el nucli central del debat, i és també el nucli central del debat que el Tribunal Constitucional no accepta i que reconeix la llengua pròpia com una peculiaritat, ja s'ha dit, efectivament, com una peculiaritat, una singularitat, però més enllà d'açò, res més; d'aquí no se'n pot deduir cap efecte de discriminació positiva, encara que sigui fins i tot avalant el principi de normalització que sí està reconegut.

Però què toca?, quin és el bessó de la modificació que fa el president Bauzá? És el requisit, eliminar el requisit de coneixement de la llengua catalana i substituir-lo pel de mèrit. Nosaltres pensam que la defensa dels drets lingüístics dels catalanoparlants i dels castellanoparlants només és possible si des de l'administració es té com a pròpia la llengua catalana, i les dues, la catalana i la castellana, com a cooficials, i açò vol dir conèixer les dues llengües, açò vol dir conèixer les dues llengües. Perquè quin sentit té que la llengua catalana sigui oficial també per a l'administració i no sigui necessari accedir-hi, a l'administració, i tenir coneixements de la llengua catalana?, quin sentit té?, a quin país normal passa açò?

Eliminar el requisit de català, que sí té el castellà, i a més reconegut constitucional, suposa fer-la no obligatòria ni necessària per accedir a la funció pública, per treballar a l'administració i al servei de la ciutadania, i una llengua no necessària és una llengua morta, i en el cas de l'administració eliminar el requisit vol dir fer del castellà la llengua preferent,

de relacions dins l'administració i de relació per defecte amb els ciutadans. Segons la modificació de la Llei de funció pública que va fer el Partit Popular només podran incorporar el requisit de català quan sigui -textualment- quan sigui imprescindible, dins aquestes excepcions especifica els llocs de treball que tinguin com a funció principal la informació i l'atenció al públic, la recepció al públic o l'atenció telefònica. Aquí ve allò que ja explicava abans, que només per a un de cada deu funcionaris, que són els que relat aquí, és a dir, els d'atenció al públic, sí que serà necessari tenir coneixements de català, però la resta, no. Un secretari d'un ajuntament, no; un policia local, no... És que el secretari, el policia, no forma part de la seva essència de funcionari, de servidor públic, estar en relació amb el ciutadà?, perquè açò és el que estan dient. De fet la legislació ja ho nega, açò.

Amb la modificació de la Llei de funció pública i normalització lingüística aconseguim, efectivament, i aquest era el camí, que el coneixement de llengua catalana de la majoria dels treballadors públics sigui un horitzó bastant precari, situació que contradiu de totes totes les garanties jurídiques que per garantir tant els drets lingüístics com el paper del català com a llengua pròpia a l'administració es necessiten. Així, per exemple, la Llei de règim jurídic diu a l'article 41: "Qualsevol ciutadà té dret a ser informat sobre els assumptes que l'afecten", qualsevol ciutadà té dret a ser informat sobre els assumptes que l'afecten, però no diu a través d'una finestreta d'atenció al públic; aquesta reducció que fa la Llei de funció pública és una manipulació clara d'aquest article. Qualsevol ciutadà, jo com a ciutadà puc demanar informació sobre un determinat expedient, i qui tramita aquell expedient m'ha de poder informar. Ah, no; no, no, és de l'atenció al públic, vagi vostè a la finestreta. L'article 49 diu que aquesta informació l'han d'aportar -literalment també- l'han d'aportar les diverses unitats de gestió de l'administració, i torn repetir: res de finestreta informativa, tota l'administració! Forma part del servidor públic tenir coneixement en llengua catalana, clar que sí.

Açò, quant a l'Estatut bàsic de l'empleat públic, a l'article 54 diu que formen part dels principis de conducta dels treballadors -també llegesc textualment- informar els ciutadans sobre aquelles matèries o assumptes que tinguin dret a conèixer, i facilitaran l'exercici dels seus drets. Forma part dels principis de conducta dels treballadors, de tots els treballadors. Diu també que garantiran l'atenció al ciutadà en la llengua que ho sol·liciti, sempre que sigui oficial en el territori. Efectivament, açò és absolutament contradictori amb garantir els drets lingüístics de tots, i en concret dels catalanoparlants, de ser atesos, per exemple, per un policia local si a aquest no se li demana que tenguí coneixement en llengua catalana. O vostès es pensen que quan un ciutadà tenguí un dubte doncs telefoni al policia local que té coneixements de llengua castellana? Açò és el que la Sra. Riera va impulsar, aquesta situació absolutament ridícula.

L'al·legació que es fa, l'argument, l'excepció a través de la qual s'argumenta la posició, en aquest cas, de modificar la Llei de funció pública per eliminar el requisit: doncs el cas de sanitat; el Partit Popular sempre al·lega les dificultats que ha tingut la sanitat pública -diu el Partit Popular- per trobar professionals i especialistes qualificats per cobrir places en el

Servei de Salut de les Illes Balears, i diu que l'exigència de conèixer el català com a requisit és un obstacle, un impediment, una dificultat, cosa que és falsa, que no és certa, perquè el millor professional, i ha de ser el punt de partida, el millor professional serà sempre aquell que pugui dirigir i atendre l'usuari en la seva llengua, i si aquesta és la catalana que també ho pugui fer. En aquest sentit val a dir que la Llei de normalització lingüística, aquesta llei, ni la Llei de normalització deia ni la seva pràctica no han generat situacions com la que ha utilitzat el Partit Popular com a argument per a aquesta modificació que va fer l'expresident Bauzá. Així el Decret 24/2009, de dia 27 de març, pel qual es regula l'exigència de coneixements de català en els procediments selectius de la funció pública, es permet que els que no tinguin l'acreditació del nivell de català corresponent a la categoria professional ho puguin fer participant en una prova específica que els qualifica d'aptes o no aptes; o també es permet eximir dels coneixements de català per presentar-se a una plaça i es dóna un temps perquè l'aprenquin. Doncs aquesta és la situació. Per tant, dificultat ni una; els millors professionals sempre, i acab, i els millors professionals sempre seran aquells que a més de ser bons professionals poden atendre els seus usuaris, els seus pacients en la llengua, sigui la catalana o sigui la castellana.

En definitiva, era -no sé si avui ho és i ho assumeix una altra vegada el Partit Popular- però aquella va tenir tot el to d'una circular que l'any 1940 feia algú, eh?, dient allò següent: *"Todos los funcionarios que en acto de servicio se expresen en otro idioma que no sea el oficial del Estado quedaran ipso facto destituidos sin ulterior recurso"*. Bé, idò, més o manco aquesta era la idea del Partit Popular: tots aquells que es neguin a complir literalment la voluntat del Partit Popular, que no textualment el que deia la modificació que va fer, doncs ipso facto vindrà el Govern i no es preocupin que presentarà un recurs per complir la llei tal com el Partit Popular l'ha interpretada.

I només un darrer apunt que val la pena recordar: la interpretació que feia de la Llei de funció pública que va fer el Sr. Gornés i que després va recollir la Sra. Riera, si vostès miren el *Diari de Sessions* no és la mateixa, ja en aquell moment damunt el text la interpretació que feien uns i que feien altres era diferent, i vostès recolliran al *Diari de Sessions* i a l'enregistrament, que el troben penjat a la pàgina web, i trobarem les declaracions del Sr. Gornés que deia: "Si un ajuntament vol que totes les seves places, totes!, incorporin el requisit del català, ho pot fer", sí, senyors, açò deia. Però va venir algú després i va dir que açò no era així. Aquest és l'enregistrament i aquesta era la voluntat de qui va començar aquella tramitació. Després açò va canviar i el que ens trobam és açò altres, les impugnacions i les amenaces constants del Govern perquè el requisit fos sempre una excepcionalitat molt excepcional i fos..., bé, quasi una relíquia a eliminar.

En qualsevol cas crec que avui feim una passa important per recuperar la normalitat. Ho hem fet amb la Llei de normalització lingüística, ho farem amb la Llei de funció pública. Recuperarem la normalitat, el català tornarà a ser com a qualsevol país normal una llengua necessària per poder fer feina i garantir els drets de tots els ciutadans, castellanoparlants i catalanoparlants. Aquesta és la voluntat que tenia la Llei de

normalització en el seu moment, que tenia la Llei de funció pública que vostès ens van robar, i que nosaltres recuperarem amb el suport de la ciutadania. Els ciutadans així ho van demanar, així el nostre grup hi donarà suport i ho presenta, perquè hi creu, ho assumeix i ho vol tirar endavant.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments*)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Martí. Intervenció dels grups en torn a favor de la proposició de llei. Correspon al Sr. Jaume Font, d'El Pi, per un temps de quinze minuts.

EL SR. FONT I BARCELÓ:

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, normalment parl en mallorquí, parl en català, però diu així: *"El comité de derechos y garantías del PP de Baleares ha acordado este martes, por unanimidad, tras el cumplimiento de los plazos reglamentarios, la expulsión del alcalde de Manacor, Antoni Pastor, de este partido, tras romper la disciplina de voto en la cámara balear, por lo que con esta decisión el primer edil queda totalmente desvinculado de esta formación"*. Quin pecat! Allò d'Antoni Pastor, que actualment és portaveu d'El Pi al Consell de Mallorca i vicepresident d'aquesta formació a Balears, va ser per a mi i per als d'El Pi l'única veu valenta dins el Partit Popular, que ha promogut probablement l'agressió més gran que s'ha fet contra la llengua catalana després del franquisme. Botar-se la disciplina de vot del seu partit i oposar-se a canviar la Llei de funció pública va significar la seva expulsió.

A El Pi estimam la nostra llengua i volem que ocupi el lloc que es mereix, amb normalitat, perquè les llengües, no tan sols la nostra, les llengües són cultura, i la cultura és riquesa; si no és curtior. Una llengua és la identitat d'un poble, mai no pot enfrontar persones. Aquesta és una qüestió d'estat, que és allà on aquest estat després de 38 anys ha fracassat, que és en la pluralitat. A Madrid, més que a Madrid a Castella, no es creuen la pluralitat de l'Estat, i el problema és el contagi aquesta passada legislatura dins aquest partit en què jo vaig militar 19 anys amb molt d'orgull, es varen contagiar d'aquesta Castella, eh?, d'aquesta Castella que bé els ha passat pel sedàs aquestes eleccions passades el maig.

Això és una qüestió d'emergència, aprovar aquesta proposició de llei. És a dir, si m'apuren ho hauríem d'haver fet abans i tot, abans i tot. I ara veig que no hi ha el conseller d'Ordenació, però..., en aquest cas això no és un bunyol com les mesures urbanístiques que presentaren i tornaren presentar; aquesta sí que crec que és una llei que han presentat així com toca maldament sigui un poc tard, ho haguessin pogut fer abans. És molt important que tots els grups siguem conscients de fer polítiques actives en favor de la nostra llengua, i nosaltres pensam que el Govern anterior va desmuntar, va anul·lar tota la política lingüística de les Illes Balears.

Mirin, l'any 1986 -ho dic perquè..., a veure si som capaços d'imaginar-ho-, el 1986 a Balears vivíem 690.608 persones;

avui hi vivim un 70% més de persones de les que hi vivíem l'any 1986, hi vivim 1.102.000. Si l'any 1986 era necessària una llei de normalització lingüística, i *chapeau* per al govern de Biel Cañellas i *chapeau* per a tots els portaveus i grups que hi varen participar i la varen veure necessària, avui és més necessària que mai. I la globalització, lògicament, la intercomunicació de les persones, dones i homes en el món, dins un espai com el nostre, dins un estat com és Espanya, lògicament sempre guanya el castellà, sempre; i com que és un moviment també de nousvinguts d'Amèrica del Sud, del nord d'Àfrica, de l'est d'Europa, i molts que ja fa..., de França, Anglaterra i Alemanya que vénen aquests darrers quaranta anys com a segones residències, fa més que mai necessari tenir la preservació de la nostra llengua.

Vostès són qui són, els del PP, són qui són per qui són els seus pares, i els seus pares són d'aquí, i si qualcú no és d'aquí va decidir venir aquí, i si vostès se n'anassin avui, que això deixàs de ser una comunitat turística, que podria passar, que podria passar, podria passar, i se n'haguessin d'anar perquè aquí no hi ha negoci per als seus fills, a fer feina a Bèlgica, triarien segur per comunicar-se, i poder vendre i poder viure, una llengua de les distintes que hi ha a Bèlgica oficials, i ho farien amb normalitat.

I després parlen del tracte d'igualtat. No sé per què hem de tractar d'igualtat aquell que està en una posició d'inferioritat; aquella persona que necessita un reforç no tenim cap dubte que una administració com la nostra, una societat com la nostra del món occidental, necessita de suports en educació o necessita d'ajudes mèdiques en segons quines qüestions, o necessita accessibilitat quan ha d'entrar a ca seva si té una discapacitat, per intentar que anem cap a aquesta igualtat, com aqueixa igualtat que no existeix entre l'home i la dona, que hem de mirar que sigui igual. No tenim cap dubte que hem de reforçar aquelles coses en què no arribam a la igualtat i en què la societat hem fracassat; en canvi amb la llengua no tenim la vista per veure que la nostra llengua necessita d'un reforç molt més gros que la llengua castellana, així de clar, i el PP això s'ho va carregar.

I han de permetre que ho digui, perquè l'any 2010, el mes de juny, va començar la desfeta que avui intentam arreglar, que va ser quan a Eivissa el que havia de ser president del Govern va fer una roda de premsa el matí dient que modificaria la Llei de normalització lingüística, i el migdia va corregir i va dir que faria una altra roda el capvespre per dir que no, que s'havia equivocat, i va dir que modificaria el capvespre el Decret de mínims. Després, al cap de dos dies, algú com jo li va fer fer una roda de premsa dient que no era vera això, i la va fer, la va fer. En canvi, aquestes dues afirmacions, que després les va negar, com Sant Pere, totes dues les va dur endavant quan va ser president.

Vostès es varen carregar un consens de molt de temps i això no ho podem permetre, no ho podem permetre i creiem que és imprescindible tornar a una llei de funció pública on qui vol cobrar de l'administració, que és de tots, sàpiga que ens ha d'entendre a tots, i que sigui obligat que em puguin contestar i em puguin servir, perquè ja estic cansat que només parlin que ha de ser en castellà, en la meua llengua, quan ara hi pot haver gent que no té per què conèixer la meua llengua, així com està

la llei. I tots saben que el castellà tothom el sap; és normal, si tenim un canal de televisió, dos canals de televisió ara en català, i tenim 27.000 canals en castellà, així de clar, és tan senzill entendre això!

Doncs jo crec que qui no ho vol entendre és perquè juga a fer vots. Durant molts anys, uns quants, Antoni Pastor n'és un, vàrem aconseguir que aquesta discussió dins el seu partit no hi fos, i si qualcú es desmanava bé li recordàveu, i per això hi havia el que hi havia.

Avui, avui, jo crec que si El Pi i el PP sumassin 30 diputats, vostès per governar votarien a favor de tot el que jo dic, ho sé cert, ho sé cert! Per la qual cosa els recoman que actuïn en coherència, d'una manera amb ciència, d'una manera amb respecte a qui som.

Davant aquesta qüestió nosaltres donarem suport i intentarem ficar una sèrie d'esmenes, perquè creiem que podem millorar les coses en aquesta llei. Perquè també entenem, i aquesta és una altra de les demagògies que es fa, bé, no hi ha un especialista metge en això. Bé, anem per part, per començar, abans d'arribar a l'especialista hi ha el metge de família, és important que els metges de família que tenim doncs puguin rebre a una persona de Formentera, d'Eivissa o de Menorca o de Mallorca, que té dificultats per parlar en castellà i que té ara 85 anys, 90, que això passa, i que és guapo!, i que és guapo!, perquè vol dir que se sentien espanyols aquests, i no parlaven castellà, com la meua padrina i el meu padrí, així de clar, i ara es troben que molta gent que els atén no els entén, no els entén. No, és clar, si viviu tal vegada a un barri molt bo i teniu un centre collonut, no l'enteneu, però anau a parlar amb Joan Despí, anau a parlar amb Sebastià Mestres, que són metges de Sa Pobla, anau a parlar amb ells i us ho diran. Aquests són mallorquins, ja només en queden dos, tota la resta que hi ha són estrangers. És normal això? No.

I després una altra cosa, bé, *con dos*, però, *con dos narices*, eh!, jo vull defensar els al·lots i al·lotes d'aquesta terra que tenen el coneixement de català i que sigui un mèrit, un requisit, vull dir, poder accedir i que tenguí avantatge davant d'un que no el té, és clar que sí, és el meu dret diferencial, és la pluralitat de l'Estat, que no ha entès l'Estat durant 38 anys. Aquest dret, aquest dret, quan parlem de llengua, el PP s'embulla; en canvi, quan parlem d'infraestructures, quan parlem de finançament, quan parlem d'insularitat, no tenim aquesta igualtat d'aquest dret; amb la qual cosa no em venguin amb coverbos!, som qui som i el que som va davant de tot, de tot, i s'ho varen voler carregar. I aquí hi havia un consens que s'ho varen voler carregar.

Vull acabar dient-los una cosa més que va dir el nostre batle d'Ariany, en Joan Ribot, un altre valent com Antoni Pastor, ara farà un any, és a dir, no fa molt de temps que ho va dir, diu: "Podeu tancar Televisió de Mallorca, podeu tancar Ona Mallorca, podeu fer que el català només sigui un requisit per a la funció pública, o un mèrit; podeu tancar l'espai Mallorca-Barcelona, podeu deixar d'emetre IB3 a Barcelona, podeu sortir de l'Institut Ramon Llull, podeu aprovar un decret de trilingüisme, podeu prohibir els llaços amb la senyera, podeu dir al BOIB que el català és la llengua cooficial, diferent del castellà, podeu posar tots els films d'IB3 en castellà, podeu

continuar menyspreant la llengua catalana, la llengua pròpia de les Illes Balears, però no podeu aconseguir mai que deixi d'estimar-la, que deixi de defensar-la!"

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments*)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Font. Intervencions dels grups parlamentaris en torn en contra de la proposició. Pel Partit Popular, la Sra. Riera, per un temps de quinze minuts.

LA SRA. RIERA I MARTOS:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Som avui aquí per prendre en consideració una nova modificació de la Llei de funció pública, mal anomenada de mesures de recuperació i foment de l'ús del català, perquè l'únic que es vol fer, com era previsible, és adoptar mesures de derogació de les lleis del Partit Popular, desfer tot allò que va fer el Partit Popular.

Amb aquesta proposició de llei, no pensam que es posi en valor de cap manera l'estimació per la llengua, sinó que el que es posa en evidència és que dins l'ADN el que tenen és una obsessió per derogar tot allò que hagi fet un govern del Partit Popular, sigui bo o beneficiós per a la gent; sigui positiu o equilibrat per a la nostra llengua i la nostra administració; derogar per derogar tot allò que ve del Partit Popular.

Parlen de canvi, i el que fan és retrocés; parlen de diàleg i el que fan és imposició; parlen d'igualtat i fan desequilibri, perquè digui'm: quines mesures d'avanç hi ha per als funcionaris, més que exigir el requisit d'ingrés? Perquè requisits d'ocupació de places ja n'hi ha, ja n'hi ha a la llei actual, ja n'hi havia a la llei que deroguen, però de forma equilibrada, en funció de les feines, de les ocupacions de cada plaça. Una cosa és l'ingrés i una altra cosa és l'ocupació dels llocs.

Tothom té dret a accedir en condicions d'igualtat a l'administració, després, per ocupar llocs de feina, és quan s'han de fixar els requisits, segons les funcions, i això és el que va fer el Partit Popular a l'any 2012.

I quines mesures de diàleg i de consens han adoptat per aprovar aquesta proposició de llei o presentar aquesta proposició de llei? Han fet una consulta? No. Han fet informació pública? No. Han demanat dictamen al Consultiu? Tampoc. Se'n recorden del dictamen del Consultiu, se'n recorden que pràcticament varen exigir a l'any 2012 que la nostra llei de funció pública dugués un dictamen del Consultiu? Que realment sí es va tramitar una llei com cal en aquell any, a l'any 2012, amb al·legacions, amb informes de conselleries, amb consulta als sindicats, va passar per les mesos corresponents. No és el que s'ha fet ara, no és poder dels polítics de les conselleries, com s'ha fet ara, es varen fer consultes, es varen fer al·legacions; ara no n'hi haurà d'al·legacions, Sra. Costa, com pot haver-hi al·legacions si no han fet tràmit d'al·legacions. I encara reclamaven més tràmits

al Partit Popular. I vostès quins han fet? A qui han consultat, han consultat qualcú?

Si revisen el *Diari de Sessions* de l'any 2012, com els deia, veuran que en aquell moment els diputats que defensaven o votaven a favor o en contra de la proposició de llei o del projecte de llei que era en aquell moment de la funció pública, veuran que el diputat de MÉS, que crec que era el Sr. Barceló, per cert, que ara no ens escolta, ens acusava de tenir un virus i una malaltia en el Partit Popular perquè tramitàvem una llei, encara que fos una petita reforma, sense consultar ni consensuar amb ningú, i que ens escudàvem en la nostra majoria parlamentària, legítima, però de forma poc intel·ligent, perquè no cercàvem el consens de la resta de grups parlamentaris. I on són ara aquesta responsabilitat, aquesta intel·ligència, aquesta cohesió social? No la veiem. O és que ara ja no són necessàries, ara ja no importen?

Recordin també, per part del Partit Socialista, record que la Sra. Costa, que ha sortit abans, era la que també anava en contra d'aquest projecte de llei de funció pública, i ens deia que no es podia fer una modificació de la funció pública, encara que fos una reforma petita, sense el consens de les persones afectades. I han consultat els funcionaris vostès, els laborals, els estatutaris, els administratius, els auxiliars, les netejadores, els metges, els tècnics de l'administració, han consultat qualcú? Crec que ningú. Aquest és el consens, aquest és el diàleg.

Per tant, deia al principi: és el Govern de la derogació, perquè està clar que aquest canvi consisteix a derogar i carregar-se tot allò que va fer el Partit Popular, només perquè som d'un altre color polític; derogació de normes agràries, derogacions turístiques, derogacions urbanístiques, derogacions educatives, suspensions de drets laborals, derogacions a la funció pública, derogacions de protecció a la maternitat!

No han fet en set mesos més que derogacions, i el diàleg i el consens? Quan demanen opinió d'aquestes derogacions? Després de fer-les.

Però, a part del tarannà polític, de gestionar sense diàleg, amb imposició, hi ha una altra qüestió de més calat i de fons que vull avui analitzar i fer un parell de consideracions, i m'agradaria que les valorassin.

En primer lloc, el tema de la urgència, fan aquesta llei pel tràmit d'urgència, sense tramitació administrativa, com els deia, directament dins el Parlament, per urgència, quan fa més de mig any que governen, i ja han cobert places per lliure designació, s'han fet cessaments, s'han fet nomenaments, tota la normativa anterior del Partit Popular. I per què no ha fet aquest govern del canvi un canvi de llei des del primer dia? Podien haver fet un decret, o un decret llei, que han fet darrerament un parell de decrets lleis, i aplicar-ho als seus nomenaments. I per què no ha fet aquest govern del canvi, tampoc, un projecte de llei des del primer dia? Amb tràmits urgents, ho podien haver fet, però amb tràmits: informació, escoltar els funcionaris, demanar informació pública a les conselleries, per què no l'ha fet també en aquesta matèria urgent? Aquesta vegada sembla que no ha importat. Ho tinguin en compte.

Segon tema, el tema del foment del català, i per això els deia que és una proposició mal anomenada de foment de l'ús del català; com poden dir que és una proposició de foment de l'ús del català si es carreguen dos articles que varem introduir a la Llei de la funció pública, precisament per fomentar l'aprenentatge i per fomentar l'ús del català dins l'administració, article 71.6, disposició addicional tretzena? Article 71.6: "Les administracions públiques de les Balears promouran la realització de cursos destinats a afavorir el coneixement de la llengua catalana, pròpia de les Illes Balears," -es carreguen aquest article-, "de manera que es garanteixi la capacitat per atendre la ciutadania en qualsevol de les dues llengües cooficials", es carreguen amb aquesta proposició de llei aquest article 71.6, ho mirin, per favor, perquè tal vegada ha estat una errada.

Disposició addicional tretzena, atenció a la ciutadania amb les dues llengües cooficials: "L'administració de la comunitat autònoma i el sector públic instrumental que en depengui autònom i el sector públic instrumental que en depengui autònom els mitjans necessaris per poder garantir l'atenció a la ciutadana en la llengua cooficial de les Illes Balears que es demani", també es carreguen aquest article, no sé si deu ser una altra errada. Es carreguen aquests dos articles, de promoció i de foment de l'ús del català dins l'administració.

Em sembla greu, no sé si és que no s'han llegit la proposició, no s'han adonat, o si se l'han llegida i s'ho carreguem perquè únicament és un article que es va fer amb un govern del Partit Popular, govern de derogacions.

Un tercer tema important d'incoherència, les excepcions. Diu la proposta que, "excepcionalment, i quan la prestació assistencial es pugui veure afectada, les convocatòries podran eximir del requisit de llengua catalana escoltant el responsable de recursos humans"; és a dir, excepcions en el món sanitari, bons professionals dins l'administració n'hi ha prou que n'hi hagi en el món sanitari, si falten a altres àrees és igual, perquè no és del món sanitari. De totes maneres, també després ens posen el món sanitari d'exemple, els metges de família estan exceptuats, no parlaran català, tal vegada, Sr. Font! Vull dir que no posem d'exemple el món sanitari, si després exceptuem el món sanitari.

I no serà necessari si necessitam personal. Per favor, siguin valents, reconeixin que passen pena que després la gestió del dia a dia no faci viable l'aplicació d'aquests requisits que volen imposar dins l'administració! I a més, ho fan en general, diuen estatutaris o laborals, qualsevol persona; hi haurà més excepcions després? Què passarà a nivell d'emergències o en neteja o els AT, hi haurà més excepcions dins l'administració? O començam pel món sanitari i ja ho veurem?

I què passa, com els deia, amb les places de lliure designació? Supòs que ara exigiran el requisit de català a aquelles places de lliure designació que s'han ocupat sense requisit amb la normativa del Partit Popular. Veig que des de Podemos ens fan, doncs sí, supòs que ara ho revisaran! O tendran un personal ja que ha ocupats llocs de places i ara uns altres que entraran i en canvi les secretàries personals, els caps de departament, els caps de servei que no tinguin català quedaran, i les netejadores, els auxiliars que aprovin oposicions o que es vulguin moure a partir d'ara sí que tendran el català?

Crec que seria un poc discriminatori, un poc incoherent i un poc de doble moral, també.

Suposo, com deia, que els seus socis de govern o els seus socis de fora de govern vigilaran que això no sigui així, que es faci aquesta modificació i tothom s'adapti si apliquen aquesta nova normativa, perquè, si no, seria un frau als funcionaris, un frau als treballadors, seria un frau a la política. I això se suposa que no seria més que el que deia jo abans que hi ha dins l'ADN tal vegada dels partits d'esquerres, que és anar en contra de les normes que ha fet el Partit Popular, per a després aplicar-les quan ens interessa. En tot cas, si li dic que nosaltres sí estarem expectants i vigilants que sigui així i tothom s'apliqui el mateix equilibri i la mateixa igualtat, perquè la mateixa igualtat la volem per a tots els treballadors, ens agradi o no ens agradi, però la mateixa igualtat.

I què passa amb els gerents i el personal directiu i els directors generals, els de la Funció Pública, de l'EBAP, els directors generals tal vegada..., no són estructura administrativa els consellers, els directors generals, els caps d'àrea? Són els que estan per sobre dels funcionaris o del personal laboral, no han de tenir el requisit, o no parlen amb la gent? Jo crec que també estan al servei públic i tots parlen amb la gent, també ens ho hauríem de mirar, no?, i ser un poquet coherents. Per tant, fem normes que es puguin aplicar i no les apliquem només als funcionaris que no poden parlar, perquè tampoc no se'ls ha donat la possibilitat de fer al·legacions.

Una altra qüestió, perdem l'ocasió, com varem dir en aquell moment, de fer una llei de funció pública adaptada a l'EBEP, tenen les propostes que es varen fer en aquell moment, en varem nosaltres des del PP, se'n varen fer des del PSOE i varen dir que es perdia una oportunitat immensa de poder fer una llei, d'adaptar l'estatut dels funcionaris, i per què no ho fan ara, per què no aprofiten ara i perden també aquesta ocasió, com deien? Podríem arribar a acords segurament i actualitzar l'estatut i el funcionament i la normativa dels funcionaris. I no obsessionar-se amb els funcionaris, pensar amb els funcionaris, no s'excusen en el català per abandonar els funcionaris; recorden que també ho varen dir a l'anterior legislatura i ara ja no se'n recorden.

I un tema prou greu, parlant de municipis i d'altres institucions, se'n recorden també que des de MÉS varen dir que el tema de la normalització lingüística era una competència pròpia municipal? I què em diuen dels ajuntaments, per què no han demanat opinió als ajuntaments? I per què no fan al·legacions? I per què no se'ls dona veu als ajuntaments o als consells? Ara no importa, ara directament fem una proposició de llei perquè tenim aquesta majoria legítima que abans criticava.

Com veuran, he tocat punts importants, que m'agradaria que reflexionin, i no he tocat uns altres punts, que seria el previsible, que és el fonament legal que té la Llei de funció pública en el 2012 del Partit Popular, el fonament jurisprudencial del Tribunal Constitucional. Ho ha dit la Sra. Costa, no importa afegir molt més, hi ha la sentència del Tribunal Constitucional 31/2010 a l'Estatut de Catalunya, que deia llengua pròpia, no llengua preferent, llengua igualitària. Després hi ha una altra sentència, la sentència que ha dit el Sr.

Lafuente abans, la 65/2013, que es va dictar precisament a la Llei de funció pública de Balears, no a Catalunya, que també ens serveix la de Catalunya, però a Balears, perquè vostès ho han dit o no han dit, hi han passat un poc de llis perquè sabien que ja ho diria jo, perquè vostès varen impugnar la Llei de funció pública del Partit Popular, perquè varen anar al Tribunal Constitucional, es varen fer una foto, la varen mostrar per tot, la Sra. Costa, el Sr. Diéguez, crec que anaven encapçalats per la Sra. Armengol, no sé si hi anava Sra. Costa, tal vegada no hi anava, es va lliurar de fer el paperot, realment, amb perdó, perquè és que la foto la varen mostrar per tot. Jo no sé si els senyors de Podemos, perquè no eren aquí, en aquest cercle, eren a uns altres, reconeixen o se'n recorden d'aquella foto, us en recordau?, idò aquella foto es va passejar per tot.

Què passa, que aquestes sentències, com que ara no ens agraden, ara tenim la majoria i canviem les lleis, perquè ara sí podem, no?, i el que fem és un frau, pensam, als tribunals.

Ara ja acabaré, facin un pensament, per favor, no tornin caure en aquest sectarisme, no tornin caure a quedar ancorats en el passat, avancin, apostin pels funcionaris, apostin per l'administració. Facin, Sra. Consellera, facin una llei global de l'administració, pot demanar el torn quan vulgui també per defensar aquesta postura, aquesta modificació de llei, i per què no fan una llei global des del principi? Apostin pels funcionaris, és el que ens varen dir a nosaltres, tenen propostes nostres, tenen propostes seves, seria bo; siguin coherents, la seva llengua també és la nostra llengua, la seva administració també és la nostra administració, i ens faríem un favor tots a tots els balears i a tota l'administració si no aplicassin aquesta doble moral, per a uns sí, per als altres no, i aplicassin una reforma de l'administració, de la funció pública completa. D'aquesta manera pensam que tendrien una millor visió com a polítics i una millor visió com a societat. Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Riera. Correspon el temps al representant, el Sr. Pericay, del Grup Parlamentari de..., perdó, del grup polític Ciutadans.

EL SR. PERICAY I HOSTA:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Fa una estona hem estat aquí mateix parlant i debatent sobre la reforma de la Llei de normalització lingüística, sobre la contrareforma d'aquesta llei, ja que -com deia abans- en realitat som davant d'una reforma d'una reforma. Els he dit que Ciutadans érem partidaris d'actualitzar el text de 1986 i d'arribar a un nou consens, el mateix els dic ara d'aquesta reforma de la Llei de funció pública, que torna a ser una reforma d'una reforma, és a dir, que estam en allò mateix perquè probablement aquests dos temes són mals de dissociar. És veritat que en aquest cas amb la introducció de noves disposicions transitòries, però de moment -insistesc- sense consens.

Ja sé que aquest govern no acostuma a cercar el consens amb l'oposició, per ventura, ja ho he dit, ho record, perquè ja li costa prou obtenir-lo amb els seus aliats, especialment amb

aquells que li donen suport des de fora de l'executiu, però la seva obligació és cercar-lo amb tothom i si no s'hi veuen amb cor o si simplement els és ben igual que hi hagi o no hi hagi consens perquè ja li basten els vots que té, com a mínim que ho digui. La franquesa ha estat sempre una virtut fins i tot en política.

M'he referit abans a una sentència del Tribunal Constitucional, és una sentència de setembre de 2013 que desestimava el recurs d'inconstitucionalitat presentat pel PSOE contra diferents apartats i disposicions de la Llei 9/2012, de 19 de juliol, per la qual es modificava la Llei 3/2007, de 27 de març, de la funció pública de les Illes Balears. I m'hi he referit per posar en relleu, abans de res, que aquesta reforma de 2012, segons el Tribunal Constitucional, ja sé l'opinió que els mereix el Tribunal Constitucional, sobretot les sentències dels darrers anys, les anteriors els semblen -crec- totes estupendes, per posar en relleu -deia- que aquesta sentència va ser ajustada a dret, o sigui constitucional, com varen ser moltes d'aquestes sentències anteriors que donaven la raó, per dir-ho així si es pot dir així, a la part contrària.

La constitucionalitat d'una llei, idò, no prefigura la seva bondat només, en tot cas, la seva adequació a la Carta Magna i, com és natural, totes les sentències van creant jurisprudència, d'aquí l'interès que estiguem parlant d'una sentència de 2013 referida a una llei de 2012 i no ja d'una de 10, 20 o 30 anys enrere.

Si ens fixam en els seus fonaments jurídics ho veurem per ventura més clar, el número 11 diu així: "*La modificación legislativa aquí enjuiciada tiende a equilibrar el papel del castellano en el ámbito oficial y administrativo modificando la orientación de las medidas legislativas introducidas por la Ley 3/1986, de 29 de abril, de normalización lingüística en las Illes Balears, que habían reforzado la posición del catalán otorgándole cierta prevalencia en las diferentes facetas antes expresadas en este ámbito material*". I més enllà, en el mateix fonament: "*lógicamente esta opción de política lingüística del año 1986 no constriñe la que pueda adoptarse en el momento actual a la luz de la realidad lingüística, siempre y cuando tales medidas introducidas se constate que no impongan una preferencia de una de las lenguas oficiales en relación con la otra ni suponga una postergación o menoscabo en una de ellas*".

Què proposa aquesta reforma de la reforma de la Llei de funció pública que avui debatem? Idò justament això, prioritzar una llengua respecte de l'altra encara que només sigui per l'exigència que suposa haver d'acreditar uns determinats nivells de coneixement del català per accedir a un lloc de feina que no té entre les seves característiques la relació oral o escrita amb els ciutadans, o sigui, que no té cap funció d'informació o de comunicació externa.

Tornant al fonament jurídic al qual m'he referit fa un moment, aquesta priorització d'una llengua sobre l'altra equival a concedir al català el caràcter de llengua preferent, "*el único vedado constitucionalmente -i cit de nou textualment- en tanto que impone la prescripción de un uso prioritario de una de las lenguas*".

Amb aquesta reconversió del català en un requisit amb independència de quin sigui el lloc de feina impedim, com és natural, que altres ciutadans de l'Estat sense coneixements del català puguin optar a les places vacants a la nostra comunitat. I no deixa de ser significatiu, s'hi referia fa un moment la diputada Riera, que uns dels fragments ara suprimits sigui justament l'apartat 6 de l'article 71 que feia recaure a les administracions públiques balears la responsabilitat de promoure la realització de cursos destinats a afavorir el coneixement del català entre el seu personal i el seu sector públic instrumental.

En síntesi, som en el primer estadi d'un procés de reforma de la reforma d'una llei i creim des de Ciutadans que no hauriem deixar passar l'oportunitat de reflexionar a fons sobre tot allò que té a veure amb l'ús administratiu i institucional de les llengües oficials d'aquesta comunitat, sobretot perquè tal com ja els he dit a la meua intervenció anterior, i no hi insistiré, les llengües no tenen drets, en tenen els parlants, i quan el que hi ha en joc són els drets dels ciutadans el que hi ha en joc és, ni més ni manco, la llibertat. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Pericay. Rèpliques dels grups parlamentaris presentants de la iniciativa i dels grups que hagin intervengut a favor. Pel Grup Parlamentari Socialista té la paraula la Sra. Costa, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. COSTA I SERRA:

Gràcies, Sr. President. Per donar resposta a algunes de les apreciacions que s'han fet aquí, sobretot per part de la portaveu del Grup Popular, en la passada legislatura màxima responsable, primer com a directora general i després també com a consellera, dels temes de funció pública. Miri, el Partit Socialista no té cap obsessió per derogar així, en general, totes les lleis que ha fet el Partit Popular, però sí que li puc dir que tenim una obsessió per derogar tot allò que pensam que va en contra dels interessos de la majoria dels ciutadans de les Illes Balears i entre elles hi ha lleis que ja hem derogat com puguin ser la Llei de símbols, el TIL que no el va derogar el Govern, el TIL va ser decretat il·legal pels tribunals, i allò que va fer el Govern va ser desistir del recurs que vostès havien interposat. Com contrastam i esperam que si governam a l'Estat deroguem la LOMCE com també deroguem la reforma laboral. No és una obsessió genèrica sinó -sí- una obsessió per aquelles lleis amb les quals des d'un punt de vista ideològic hi estam en profund desacord.

Per altra banda, Sra. Riera, a mi em sorprèn molt que vostè surti aquí a erigir-se en la defensora dels funcionaris després d'haver estat la màxima responsable d'haver aprovat en la passada legislatura no un, dos decrets lleis esmicolant els drets laborals dels funcionaris. Per tant, està molt bé que ara que és a l'oposició vengui aquí a erigir-se en la defensora dels funcionaris, però ja ens coneixem per al bo i per al dolent.

Per altra banda, també sé que vostè sap diferenciar que és un projecte de llei que ve del Govern del que és una proposició de llei que ve dels grups parlamentaris. Jo entenc que a vostès els sorpréngui que els grups parlamentaris alguns facem feina,

perquè en la passada legislatura vostès eren primer 35 diputats, després 34, per cert, per mor del tema lingüístic, com aquí molt bé ha recordat el Sr. Font, on segurament no feien aquesta feina legislativa, que és una de les feines que té aquest parlament. Per tant, ara només faltaria que els grups parlamentaris ens haguem de justificar perquè portam proposicions de llei a aquesta cambra.

Consens, clar que sí que en volem, de consens, i vostès diuen, no, és que els partits del pacte fan el mateix que va fer el Partit Popular en la passada legislatura i modifiquen ara la Llei de funció pública amb la majoria parlamentària que tenen. Amb una diferència fonamental, Sra. Riera, recordi-ho: tornam al punt en què estàvem, on sí hi va haver consens, en aquest cas la Llei de funció pública de l'any 2007 respecte a aquest tema, tornam a aquest punt abans que el Sr. Bauzá i el seu govern, del qual vostè formava part, optassin per aquesta dèria en contra de la nostra llengua, com a mínim hem passat a un punt mort, direm, on hi havia en aquell moment un màxim consens. Vostès, de forma absolutament unilateral, el varen trencar.

Han fet referència, i per això ho vull contestar, al fet que se suprimeixi l'apartat 6 de l'article 71, és clar que sí, perquè vostès..., és l'article o l'apartat que varen aprovar per substituir o per compensar que eliminaven el català com a requisit a l'hora d'accedir a la funció pública; com que ara això ja no passarà, perquè entenem que el català ha de ser un requisit per accedir a la funció pública, trobam innecessària la redacció d'aquest article que vostès varen aprovar.

I ja no entraré, perquè sé que vostè això ho sap de sobra, que els consellers, els directors generals no accedeixen a la funció pública en virtut de la Llei de funció pública, fins aquí sé que tots hi arribam, no té res a veure una cosa amb l'altra, i per tant, no passen per unes oposicions o concursos, etcètera on el català... ni qualsevol altre requisit, així que vostès mesclen els dos debats.

I per últim, ara sí que m'ha deixat vostè bocabadada, resulta que ara vostès s'esglaien i s'escandalitzen perquè sí regulam algunes excepcions que puguin afectar el sector sanitari, i a més han interpel·lat: i per què en el sector sanitari? Escolti, però vostè se'n recorda del que deien a la passada legislatura? El seu company, Fernando Rubio, aquí, en aquest mateix debat sobre la funció pública es va passar la meitat del seu discurs reclamant que si seguia el català com a requisit a la funció pública no trobariem bons especialistes sanitaris a la nostra comunitat autònoma, una demagògia barata. Però per al cas que això pogués succeir, perquè sempre tenc la sensació que a vostès els sembla que els professionals que parlen català no deuen ser tan bons com els que parlen qualsevol altra llengua, és que acaben vostès fent aquest discurs. Però bé, no es preocupin, fins i tot en el cas que trobàssim en el sector sanitari algun cas excepcional, per això la llei que hem presentat també preveu aquesta excepcionalitat.

I acab ja, la sentència del Tribunal Constitucional de l'any 2013, efectivament va dir que la seva reforma era constitucional, però jo li puc dir una cosa: el meu grup, el Partit Socialista, tornaria una i cent vegades al Tribunal Constitucional -i hi tornarem en cas que fos necessari- en tot allò que suposi defensar la nostra cultura i la nostra llengua. Per

això ho vàrem fer i per això, com li dic, ho fariem encara que sapiguéssim el resultat de la sentència. I li dic més: no hi va haver unanimitat...

(La Sra. Presidenta reprèn la direcció del debat)

LA SRA. PRESIDENTA:

Sra. Costa, hauria d'anar acabant, per favor.

LA SRA. COSTA I SERRA:

... -sí, acab-, no hi va haver unanimitat en aquella sentència, per tant, com a mínim, més que un dubte raonable sobre la constitucionalitat d'aquell text va existir.

Gràcies, Sra. Presidenta.

(Alguns aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Té la paraula el Sr. Baltasar Picornell, del Grup Parlamentari Podem Illes Balears.

EL SR. PICORNELL I LLADÓ:

Moltes gràcies, presidenta. Seré molt breu, vull dir a la Sra. Núria Riera que nosaltres el 2012 no érem aquí, que simplement érem ciutadanes i ciutadans que érem al carrer fent l'activisme.

Mai no hem tengut nosaltres un problema amb la nostra llengua, mai, els problemes sempre l'heu tengut vosaltres, tots els que estau aquí asseguts, és la veritat. Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Té la paraula la Sra. Bel Busquets del Grup Parlamentari MÉS per Mallorca.

LA SRA. BUSQUETS I HIDALGO:

Sra. Presidenta, jo també intervindrè des d'aquí perquè també seré molt breu, no vull afegir cap reflexió, l'única cosa que vull dir: Sr. Pericàs, la darrera frase que ha esmentat, apliqui-la als drets del catalanoparlants, també quadra. Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Té la paraula el Sr. Nel Martí del Grup Parlamentari MÉS per Menorca.

EL SR. MARTÍ I LLUFRIU:

Moltes gràcies, no intervindrè, Sra. Presidenta, no intervindrè.

LA SRA. PRESIDENTA:

Té la paraula el Sr. Jaume Font del Grup Parlamentari El Pi PROPOSTA PER LES ILLES BALEARS.

EL SR. FONT I BARCELÓ:

Gràcies, Sra. Presidenta. La portaveu del PP diu: "vostès són aquí per derogar" -com que ens ha dit "vostès" jo m'he sentit al·ludit també- "derogar tot allò que ha fet el PP". Però si acabam de tornar fer, de posar en vigor una llei que havia fet el PP el 1986, no diguin mentides, hi ha coses que ha fet el PP que tal vegada no agraden als altres grups parlamentaris, hi ha coses que havia fet el PP -havia fet el PP- que agradaven a tots els grups parlamentaris, ho dic perquè és important.

Vostè diu: "se'n recorden que ho vàrem passar pel Consultiu?", però és que si no ho haguessin tocat no hagués passat per enlloc, ni pels sindicats, ni pel Consultiu, ni pels ajuntaments, ni per enlloc, és que varen voler tocar el que no havien de tocar. Estic convençut que ara no ho tocarien, si fos ara, si haguessin pogut veure què passaria en el maig, no ho tocarien.

I a més, em preocupa que no siguin valents, el fet de no tenir... que la nostra llengua pròpia, el català, no sigui un requisit fa que els castellans ens industrialitzen, quedam tots industrialitzats baix... baix... com que la majoria parlen en castellà, hem de parlar tots en castellà. I aquesta defensa d'aquesta pluralitat d'aquest estat espanyol, que és el seu fracàs no reconèixer-la i no donar encaix a cadascuna de les seves nacionalitats, que vostè pertany a un partit al qual jo pertanyia, que quan vàrem aprovar l'Estatut d'Autonomia vigent, vàrem dir que també ho érem, ho dic perquè jo..., és clar, a mi encara el cap no m'ha fugit, supòs que em fugirà com a altres persones que amb l'edat doncs les neurones van acabant i anam a passar a un món millor; és clar, jo no puc oblidar que he votat a favor d'un estatut que reconeix aquestes coses. I com les defensam aquestes coses si no és perquè tenim una cultura i una llengua pròpia?

I resulta que, que ho defensin unes persones nascudes aquí..., és a dir, que el conseller de Treball ho entengui, que no és nascut aquí, i els que han nascut aquí... posen emperons, emperons i emperons jo no ho puc admetre, m'indigna, m'indigna, m'indigna, facin un canvi, siguin valents, no vulguem que tots mengem pinso, no tots menjam pinso, no tots tenim el mateix gust!, no tots parlam igual, no tots som iguals de grans, no tots! I no tots... hi ha a Galícia, a Andalusia, a Madrid, a Balears, a Canàries, a Catalunya, però aquest no saber que no tots som iguals és el que fa que fracassem.

I avui no hem parlat de Madrid, però és que és el mateix, és el mateix, la capacitat de poder tancar acords respectant qui és cadascú per no imposar qui som jo és la base de la convivència i el diàleg, perquè si el que m'interessa és imposar el que som jo damunt els altres vull un tema monocolor i vull que només prevalgui allò meu. I en canvi, aquesta discussió els constituents del 1978 la tenien resolta, i tornam a ficar el dit on aquella gent... eh, eh!, que li costa, que li costa perdre el poder, eh?, no el vol perdre.

Nosaltres en el tema d'excepcions, bé, estan dins el tema sanitari, idò crec, i aquí hi ha el tema de les esmenes que hi haurà, que tal vegada també dins altres camps, com pot ser tal vegada la innovació, podria haver-hi qualque excepció, però sempre i quan sigui transitòria, perquè, és clar, a veure si anirem a Houston i serem permanents tota la vida parlant en mallorquí a Houston, no, ens diran: o aprens l'anglès o no quedes a Houston. És clar, allà ho entendríem, tot d'una, bé, m'apunt a classes d'anglès i cap problema ni un perquè aquí em pagaran bé, doblers, poder, extorsió. I el que hem de fer és que no sigui això, per mor d'això nosaltres agafarem aquest tema amb molta força.

I acab agraint gestos com aquest que va fer l'exdiputat i avui portaveu d'El Pi al Consell, Antoni Pastor, gestos d'aquests que ha de menester un petit país, que hi hagi gent que les idees estan per sobre en haver de fer una feina cada dia. Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Contrarèpliques dels grups que hagin intervengut en contra. Té la paraula la Sra. Núria Riera del Grup Parlamentari Popular.

LA SRA. RIERA I MARTOS:

Sí, gràcies, Sra. Presidenta. Nosaltres com a Grup Parlamentari Popular serem breus, només dir que mantenim evidentment aquest vot en contra d'aquesta proposició de llei que evidentment sabem que és una proposició de llei, no un projecte de llei, això és una de les coses que reclamam, que es fes un projecte de llei amb tota la tramitació administrativa i no només la tramitació parlamentària. Pensam que es manté, amb aquesta proposició de llei, aquesta doble moral que dèiem, que és ver que els directius i els directors generals no són empleats públics, però formen part de l'estructura administrativa. Nosaltres no demanam als funcionaris, als empleats, allò que no ens aplicam, vostès fan això, és el que jo els deia, demanen als treballadors el que no fan els directius que governen dins l'estructura administrativa. És un poc una doble moral, pensam, així com el sistema d'excepcions que després apliquen.

I també els processos selectius, tota aquella gent que s'ha mogut amb la normativa del Partit Popular esperam que la revisin i els demanin els mateixos requisits a tots si va endavant aquesta normativa i que no facin cap procés selectiu ara d'aquí que s'aprovi aquesta norma. Supòs que aturaran els processos selectius que hi hagi en marxa o no en començaran cap ni un, ni de provisió, ni d'ingrés, res, esper que sí, perquè també seria una altra faceta d'aquesta doble moral.

Finalment, també dir que els sanitaris evidentment que els sanitaris catalans són bons, és que el que nosaltres diem és a l'inrevés, que els castellans són tan bons com els catalans, per què no han de ser tan bons? L'important és la professionalitat, no és que els catalans no siguin bons, només faltaria, ens tirariem pedres a sobre, és que els castellans també han de ser bons, els sanitaris, els arquitectes, els jurítics, els tècnics, tots,

no té res a veure per accedir a l'administració, després en funció de les funcions sí que hi ha aquests requisits.

Després, finalment, una cosa de la qual no he sentit parlar i que em fa, anava a dir un poc de pena, però realment em sembla un poc incoherent que no s'hagi parlat de formació, defensam una proposició de llei per fomentar l'ús del català i ningú no ha dit cap paraula de formació, de reciclatge, de fer més cursos, d'adaptar la formació als llocs de feina a les especificitats. Ho deia, no veig cap representant de la Conselleria de la part de la Funció Pública, ni de l'EBAP, em sap greu que no s'hagi tocat aquest tema. I crec que és en aquest tema on hem d'incidir, en la formació dels funcionaris, a fer una llei completa per a l'administració que actualitzi tot l'estatut dels funcionaris, que l'adapti a la normativa de l'any 2007, que han passat pràcticament quasi deu anys; crec que és en això en què hem d'incidir i no fer aquestes reformes de doble moral que només aplicarem a una part de l'administració i no al personal que ja ocupa el seu lloc de feina durant aquests vuit mesos i tampoc als directius els quals també formen part de l'estructura administrativa. Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Té la paraula el Sr. Xavier Pericay del Grup Parlamentari Mixt, Ciutadans.

EL SR. PERICAY I HOSTA:

Sí, gràcies, Sra. Presidenta. Seré molt breu, intervindrè des d'aquí per contestar, més que contestar, per aclarir a la diputada Busquets que, per descomptat, aquesta frase s'aplica a catalanoparlants i a castellanoparlants, només faltaria!

I també aprofitaré per recordar-li, no a ella, però sí al seu company de grup o de semigrup, perdoni, Nel Martí, que quan parla d'un país normal està molt bé com a concepte, però... perdoni allò de semi, ja sé que amb els caves i tot això baixa el nivell, però aquí la intenció no era en absolut gradual, purament d'associació; deia que ha parlat abans el diputat Martí d'un país normal i... em sembla molt bé, però jo també li diria si troba normal, o li demanaria, en aquest cas, si troba normal un país en què la llengua oficial de l'Estat no pugui ser llengua d'ús vehicular a l'ensenyament a gran part del seu territori. No hi ha altre país com aquest. Per tant, si això també és una normalitat, en fi, ho hauria de ser una mica tot. Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

A continuació passarem a la votació de la presa en consideració de la proposició de llei debatuda. Votam.

Vots a favor, 36; vots en contra, 22.

Queda aprovada la proposició de llei.

I no havent-hi més assumptes a tractar, s'aixeca la sessió. Gràcies.

(Alguns aplaudiments)

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS